

ΤΥΧΙΚΟΣ

**Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
Το περιοδικό που ενώνει τους πιστούς του Χριστού**

**ΑΝ ΔΕΝ ΉΤΑΝ
Ο ΧΡΙΣΤΟΣ...**

ΤΑΞΟΣ 99

**ΜΑΪΟΣ -
ΙΟΥΝΙΟΣ
2008**

203

Το Μυστήριο του Θανάτου!

Από επιστολή που είχε στείλει ο τ. Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στις 9-11-07 σε Συνέδριο με θέμα «Το Μυστήριο του Θανάτου εις την Λατρείαν της Εκκλησίας», σταχυολογήσαμε τις παρακάτω ενδιαφέρουσες αναφορές από εκκλησιαστικά κείμενα:

- «Ο Θεός θάνατον ουκ εποίησεν, ουδέ τέρπεται επί απωλεία ζώντων».¹
- «Φθόνω διαβόλου θάνατος εισήλθεν εις τον κόσμον».²
- «Ω θάνατε, ως πικρόν το μνημόσυνόν σου».³
- «[Τον θάνατον] εγέννησεν η αμαρτία, τον πρωτότοκον έκγονον του αρχεκάκου δαίμονος».⁴
- «Εαυτώ τον θάνατον ο Αδάμ διά της αναχωρήσεως του Θεού κατεσκεύασε, κατά το γεγραμμένον: Οι μακρύνοντες εαυτούς από Σού απολούνται. Ούτως ουχί Θεός έκτισε θάνατον, αλλ' ημείς εαυτοίς εκ πονηράς γνώμης απεσπασάμεθα».⁵
- «Ύπνος τοις δικαίοις ο θάνατος. Μάλλον δε προς κρείττονα ζωήν επιδημία».⁶
- «Ει γαρ και εξ αμαρτίας ο θάνατος εισενήκεται, αλλ' όμως εις ευεργεσίαν ημών ο Θεός εχαρίσατο».⁷
- «Θανάτου θάνατος ο Αυτού θάνατος γέγονεν».⁸
- «Ο Χριστός τον φοβερόν όντα τη φύσει τη ημετέρα και φοβούντα το γένος ημών άπαν, λαβών και τον φόβον αυτού διαλύσας άπαντα, παρέδωκεν, ώστε και παρθένους καταπαίξειν αυτού».⁹
- «Αποδημία πρόσκαιρος, ύπνος μακρότερος του συνήθους».¹⁰
- «Αποθανών ου τεθνήξομαι, την ζωήν (δηλ. τον Χριστόν) έχων εν εαυτώ».¹¹
- «Χριστός ανέστη, λύσας των δεσμών Αδάμ τον Πρωτόπλαστον, και του άδου

καταλύσας την ισχύν. Θαρσεíte πάντες οι νεκροί, ενεκρώθη ο θάνατος, εσκυλεύθη και ο άδης συν αυτώ, και ο Χριστός εβασίλευσεν, ο σταυρωθείς και αναστάς· Αυτός ημίν εχαρίσατο την αφθαρσίαν της σαρκός· Αυτός ανιστά ημάς και δωρείται την ανάστασιν ημίν, και της δόξης εκείνης μετ' ευφροσύνης πάντας αξιοί, τους εν πίστει ακλινεί πεπιστευκότας θερμώς επ' Αυτώ».¹²

«Η Δευτέρα Παρουσία του Χριστού και η Κρίσις θα σηματοδοτήσουν διά τους πιστούς αιώνιον φως, αιώνια χαρά, αιώνια ζωή και μακαριότητα: «Και εξαλείψει απ' αυτών ο Θεός παν δάκρυον από των οφθαλμών αυτών, και ο θάνατος ουκ έσται έτι, ούτε πένθος ούτε κραυγή ούτε πόνος ουκ έσται έτι, ότι τα πρώτα απήλθον».¹³

«Οι συνταφέντες, λοιπόν, με τον Χριστόν διά του βαπτίσματος γευόμεθα τον θάνατον μόνον ως μίαν προσωρινήν κατάστασιν, ως ένα μακρόν ύπνον μέχρι της κοινής αναστάσεως, όποτε και έχομε δεδομένης υποσχέσεις από το αψευδές άγιον στόμα Του ότι θα αξιωθούμε αθανάτου και ατελευτήτου ζωής συν Αυτώ.»

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ: 1. Σοφ. Σολ. 1: 13. – 2. Σοφ. Σολ. 2: 24. – 3. Σοφ. Σειράχ, 41: 1. – 4. Μεγ. Βασιλείου, Εις την Εξαήμερον ΣΤ', ΕΠΕ 4, 214. – 5. Ότι ουκ εστιν αίτιος των κακών ο Θεός, ΕΠΕ 7, 110. – 6. Εις τον Μάρτυρα Βαρλαάμ, ΕΠΕ 7, 238. – 7. Ιωάν. Χρυσοστόμου, Εις τον ΡΙΔ' Ψαλμόν, ΕΠΕ 6, 528-530. – 8. Εις την Προς Ρωμαίους ΙΑ', ΕΠΕ 17, 50. – 9. Εις την αγ. Μάρτυρα Πελαγίαν, ΕΠΕ 37, 88. – 10. Εις τους Ανδριάντας Ε', ΕΠΕ 32, 116. – 11. Εις την Προς Φιλιππησίους Δ', ΕΠΕ 21, 426. – 12. ΤΡΙΩΔΙΟΝ. Εκδ. «ΦΩΣ», Αθήναι 1983, σ. 26. – 13. Αποκ. 21: 4.

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
Πιο βαθιά στη Βίβλο / Πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

ΑΡΘΡΑ	Σελ.	ΤΑΚΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ	Σελ.
❶ Στιγμιότυπα από την Κοιλιάδα της Σκιάς του Θανάτου (VII) ... 2		❶ <u>ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ</u> 12	
❶ Τα αδιέξοδα της ζωής 4		❶ ☐ Είναι τούτο υμνωδία; ☐ «Απαρνησάσθω εαυτόν» ☐ Νεόφυτος Βάμβας	
❶ Η διπλωματία του Θεού και η διπλωματία των ανθρώπων 7		❶ <u>ΜΙΑ 2η ΜΑΤΙΑ</u> 16	
❶ Ο «βασιλεύς της Ελλάδος» ΝΕΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ 9		❶ ☐ Το "Ορθόδοξον Πλήρωμα"... ☐ Πάλι τα "Ιερά Άμφια" ☐ Για την "κόλαση" (1) & (2)	
❶ Η ΠΡΟ-"τελευταία" κατοικία μας... 10		❶ <u>ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ</u> 22	
❶ Τι θα απογίνει ο Ιούδας; 14		❶ ☐ 50.000.000 αντίτυπα της Βίβλου για την Κίνα ☐ Τι πιστεύουν οι Έλληνες...	
❶ Η ελπίδα που δεν πεθαίνει... .. 18		❶ <u>«ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ [:]»</u> 28	
❶ Όταν η επικαιρότητα γίνεται "φωνή του Θεού" 24		❶ ☐ "ΑΣΜΑΤΑ ΜΕΘΥΟΝΤΩΝ" ...ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΣ ☐ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ...ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΝΗ ☐ ΤΙ ΛΕΙΠΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ; ☐ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΗΡΘΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙ!	
❶ Είναι αυτό υμνωδία; (2) 26		❶ <u>ΕΚ ΚΑΡΔΙΑΣ</u>	
❶ ...ε, όχι και για εμάς 32		Ο θρησκευτικός Τύπος (2) 31	

...οφθαλμού...
εν οπίη

ΕΤΟΣ 23 - ΤΕΥΧΟΣ 203 / ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2008

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίω» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/ς/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο όργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστασιεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικλύπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογ/σμός: IBAN GR44-0140-1370-0231-0000-636 / SWIFT: CRBAGRAAXXX • Ιδιοκτήτης: «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • Εκδότης: Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • Εκτύπωση: Γ. Κωστόπουλος, Σελασίας 6, Αθήνα • Επικοινωνία : Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ.: 210-27.73.785 •

«TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • [Κωδικός Γεν. Γραμ. Επ/νίας: 3360] • Τυπώνεται στην Ελλάδα • Printed in Greece • Not to be sold •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET
tyxikos@gmail.com

www.tyxikos.gr

Τα αδιέξοδα της ζωής

Στην αίθουσα αναμονής ενός ξενοδοχείου της Αχαΐας συναντήσαμε τον πίνακα που εικονίζεται στο εξώφυλλο του παρόντος τεύχους, που τόσο πολύ μας εντυπωσίασε. (Ο πίνακας έφερε την υπογραφή καλλιτέχνη «ΤΑΞΟΣ 99»).

Αμέσως ήρθε στο νου η αλήθεια που τόσο ρεαλιστικά αναπαριστά, δηλαδή η δυσκολία του δρόμου της ζωής της ανθρωπότητας. «Ιδιαίτερα στις μέρες μας», ίσως θα πρόσθετε κάποιος· όμως και στις άλλες εποχές τα πράγματα ποτέ δεν ήταν καλύτερα.

Δεν ξέρεις πού να πας, ποια κατεύθυνση ν' ακολουθήσεις –**«Μπρος γκρεμός και πίσω ρέμα»**, λέει μια γνωστή παροιμία– και τότε ο άνθρωπος απομένει να κοιτάζει στο χάος που χάσκει εμπρός του χωρίς να γνωρίζει πώς να το ξεπεράσει. Εκεί που όλα βαίνουν καλώς, ξαφνικά συναντούμε αντίξοες καταστάσεις και **«ο δρόμος μας γίνεται κόμπος»**.

Τον τελευταίο καιρό η γενική κατάσταση στον τόπο μας αλλά και παγκόσμια μοιάζει πολύ με αυτή την εικόνα. Το πετρέλαιο ακρίβυνε τόσο πολύ, παρασέρνοντας μαζί του τις τιμές πλείστον προϊόντων. Η κυβέρνηση υποχρεώνεται να πάρει αντιλαϊκά μέτρα για να αντιμετωπίσει καταστάσεις στο χώρο της οικονομίας, στο χώρο των συντάξεων, στο χώρο του εμπορίου κ.ο.κ. και ως συνήθως εκείνος που καλείται "να πληρώσει το μάρμαρο" δεν είναι άλλος παρά

ο απλός πολίτης και μάλιστα οι μισθωτοί και οι συνταξιούχοι. Οι πλούσιοι πάντοτε βρίσκουν κάποιο τρόπο όχι μόνο να ξεφεύγουν αλλά και να γίνονται πλουσιότεροι.

Πλέον οι επικερδέστερες επιχειρήσεις είναι οι Τράπεζες –που στη χώρα μας λειτουργούν χειρότερα από τους αισχρότερους τοκογλύφους όλων των εποχών– ενώ μια δεύτερη, εξίσου επικερδής επιχείρηση, είναι η ανάμειξη στην πολιτική, δεδομένου ότι οι νομοθέτες φροντίζουν πρώτα για τα καλά και συμφέροντα στις τσέπες τους και εξαιρούν τους εαυτούς τους από κάθε είδους εισφορές, ενώ συνεχώς αυξάνουν τις δικές τους αποδοχές – φανερές και αφανείς.

Ενώ όμως κάποιοι νόμιζαν ότι οι πλουσιότερες χώρες με επικεφαλής την πέραν του Ατλαντικού υπερδύναμη, θα μπορούσαν πάντοτε να επιπλέουν και να ξεπερνούν τέτοιες δυσκολίες, οι ειδήσεις που έρχονται μιλούν για φοβερή οικονομική δυσχέρεια που οι "σοφοί" του αιώνας τούτου αδυνατούν να ελέγξουν. Αποτέλεσμα ύφεση, πτωχεύσεις και κατασχέσεις περιουσιών, που είχαν ξεχαστεί από τον προηγούμενο αιώνα.

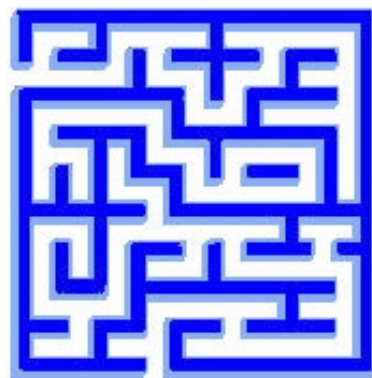
Αλλά και στο χώρο των πολέμων (Ιράκ, Αφγανιστάν) τα πράγματα είναι δραματικά. Αν και πέρασαν χρόνια μετά τη δήθεν λήξη των επιχειρήσεων

και την ανύπαρκτη νίκη της "συμμαχίας", οι στρατοί που θα έφερναν ειρήνη, δημοκρατία, ελευθερία και θα έλεγχαν την τρομοκρατία και τα ναρκωτικά, το μόνο που έχουν καταφέρει είναι η σε καθημερινή βάση απώλεια οπλιτών αλλά και κυρίως αμάχων, η καταστροφή περιουσιών και υποδομών, η αύξηση του μίσους μεταξύ των λαών και, παράλληλα, η αύξηση των τιμών σε είδη πρώτης ανάγκης και διατροφής. Μοιάζουν όλα τούτα με μια παροιμιώδη φράση στην Παλαιά Διαθήκη που λέει: «**Ἐφευγεν ἄνθρωπος ἀπ' ἐμπροσθεν λέοντος καὶ ἄρκτος ἀπήντα αὐτόν**» (Αμώς 5/ε/19).

Χωρίς αμφιβολία όλα αυτά τα προβλήματα αγχίζουν και τους χριστιανούς, που είμαστε υποχρεωμένοι να αντιμετωπίζουμε μια σειρά επιπλέον προβλημάτων, λόγω της πίστης μας. Όλοι βρεθήκαμε κάποτε σε δυσκολία και αδιέξοδο, ενώ κάποιοι το αντιμετωπίζουν αυτή τη στιγμή. «**Επί της γης στενοχωρία εθνών εν απορία**» πρόβλεψε ο Χριστός (Λουκ. 21/κα/25), και "απορία" θα πει αδιέξοδο [α+πόρος]. Και ο αρχαίος Ψαλμωδός γράφει: «**Υψόνω τους οφθαλμούς μου προς τα ὄρη· πόθεν θέλει ελθεῖ ἡ βοήθειά μου;**» (Ψαλμ. 121/ρκα/1).

Οι λαοί δεν ξέρουν πλέον ποιους να εμπιστευθούν. Συνεχώς εναλλάσσουν τις προτιμήσεις τους προς κόμματα και πρόσωπα, για να τους στρέψουν γρήγορα την πλάτη επειδή αποδείχτηκαν διεφθαρμένοι, ανίκανοι και άχρηστοι. Γευόμενοι όμως και πάλι απογοήτευση από τους νέους "εκλεκτούς" τους, επιστρέφουν ξανά σ' εκείνους που πριν μερικά χρόνια είχαν απορρίψει και ο φαύλος αυτός κύκλος συνεχίζεται χωρίς νόημα.

Αυτοί που καταστρέφουν, εκβιάζουν και εκμεταλλεύονται λαούς, ύστερα θεωρούνται "ήρωες", "σωτήρες", "εθνάρχες"... Εκείνοι που κανονικά θα έπρεπε να συνωστίζονται στις φυλακές, χαρίζουν τα ονόματά τους σε πλατείες και λεωφόρους... Και το χειρότερο, αφήνουν "σπόρο" για να συνεχίσει το έργο τους στις επερχόμενες γενεές. Άλλοτε ήταν οι δυναστείες των βασιλέων, όμως τώρα έχουμε τις δυναστείες των πολιτικών. Η **κληρονομική** μο-

ναρχία έδωσε τη θέση της στην **κληρονομική** "κοινοβουλευτική δημοκρατία" και τα τζάκια διαιωνίζουν τη φθοροποιά δράση τους σε βάρος των λαών. (Τα ονόματα Μπερλουσκόνι και Κλίντον που ακούγονται έντονα στα δελτία των ειδήσεων των ημερών μας, αναφέρονται ως ενδεικτικά για να αποφύγουμε να μιλήσουμε για τα "άνθη του κακού" που ευδοκιμούν στη δική μας χώρα. Το σύστημα της εναλλαγής των κομμάτων εξουσίας (συνήθως δικομματικό), που με μεγάλη μαεστρία έχουν διαμορφώσει και συντηρούν οι συστηματικοί επιβήτορες της εξουσίας, εξυπηρετεί άριστα τις άνομες και πλεονεκτικές διαθέσεις τους. Πόσο σωστά είπε ο Χριστός, ότι «**οι βασιλείς των εθνών κυριεύουσιν αυτά, και οι εξουσιάζοντες αυτά ονομάζονται ευεργέται**» (Λουκ. 22/κβ/25).

Έμεινε κάτι που δεν δοκίμασαν οι άνθρωποι; Πολιτικά και οικονομικά συστήματα πάσης φιλοσοφίας και ονομασίας: βασιλείες, δημοκρατίες,

αυτοκρατορίες, δικτατορίες, πλουτοκρατία, σοσιαλισμός, καπιταλισμός, φιλελευθερισμός, ναζισμός, κομμουνισμός, εθνικοσοσιαλισμός, φασισμός, παγκοσμιοποίηση και τόσα άλλα. Όλα έχουν δοκιμαστεί και όλα έχουν αποτύχει.

Μένει μόνο μία λύση: **Η Βασιλεία του Θεού!** Αυτό όμως είναι που με τίποτα δεν θέλουν οι άνθρωποι. Από την αρχέγονη οικογένεια των Πρωτοπλάστων ανέτρεψαν, πολέμησαν και με κάθε τρόπο προσπαθούν να αποφύγουν την εξουσία του Θεού. **«Εμέ απέβαλον από του να βασιλεύω επ' αυτούς»** εξήγησε κάποτε ο Κύριος στον Σαμουήλ (Α' Σαμ. 8/η/7). Και ο Ιησούς Χριστός μέσω της Παραβολής των Μνων αποκάλυψε τη διάθεση των ανθρώπων: **«Δεν θέλομεν τούτον να βασιλεύση εφ' ημάς»** (Λουκ. 19/ιθ/14).

Είτε όμως τους αρέσει είτε όχι, η επιτυχία των ανθρώπων εξαρτάται από μια ηθική νομοτέλεια που έχει όρους και προϋποθέσεις. Στους αρχαίους Ισραηλίτες εξηγήθηκε: **«Εάν φοβήσθε τον Κύριον και λατρεύετε αυτόν και υπακούετε εις την φωνήν αυτού και δεν στασιάζετε εναντίον της προσταγής του Κυρίου, τότε και σεις και ο βασιλεύς ο βασιλεύων εφ' υμάς θέλετε περιπατεί κατόπιν Κυρίου του Θεού σας· εάν όμως δεν υπακούετε εις την φωνήν του Κυρίου, αλλά στασιάζετε εναντίον της προσταγής του Κυρίου, τότε η χειρ του Κυρίου θέλει είσθαι εναντίον σας, καθώς εστάθη εναντίον των πατέρων σας»** (Α' Σαμ. 12/ιβ/14-15).

Τι απασχολεί σήμερα τις κυβερνήσεις των εθνών—συμπεριλαμβανομένης και της Ελληνικής; Η νομιμοποίηση κάθε αηθικότητας και εκτροπής. Η εξασφάλι-

ση ατιμωρησίας σε κάθε παραβάτη. Η κατάργηση των συνόρων και κάθε φραγμού στη διεθνή εγκληματικότητα. Η συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια όλο και λιγότερων ανθρώπων και οικογενειών, και η αφαίρεση όλων των πηγών πλούτου από τους λαούς της γης για την εξυπηρέτηση της απληστίας και απανθρωπιάς ενός μικρού αριθμού "αφεντάδων".

Αν ο Θεός δεν επεμβαίνει, δεν σημαίνει πως είναι αδιάφορος. Οφείλεται στο ότι οι άνθρωποι εξακολουθούν να "πιστεύουν" και να ελπίζουν βοήθεια από τους ομοίους τους. Σε τούτο ο Θεός απαντά μέσω του Προφήτη:

«Ούτω λέγει Κύριος· Επικατάρατος ο άνθρωπος, όστις ελπίζει επί άνθρωπον και κάμνει σάρκα βραχίονα αυτού και του οποίου η καρδιά απομακρύνεται από του Κυρίου. Διότι θέλει είσθαι ως η αγριομυρική (=αλμυρίκι) εν ερήμω, και δεν θέλει ιδεί όταν έλθη το αγαθόν· αλλά θέλει κατοικεί τόπους ξηρούς εν ερήμω, γην αλμυράν και ακατοίκητον.

Ευλογημένος ο άνθρωπος ο ελπίζων επί Κύριον και του οποίου ο Κύριος είναι η ΕΛΠΙΣ. Διότι θέλει είσθαι ως δένδρον πεφυτευμένον πλησίον των υδάτων, το οποίον εξαπλώνει τας ρίζας αυτού πλησίον του ποταμού, και δεν θέλει ιδεί όταν έρχηται το καύμα αλλά το φύλλον αυτού θέλει θάλλει· και δεν θέλει μεριμνήσει εν τω έτει της ανομβρίας ουδέ θέλει παύσει από του να κάμνη καρπόν» (Ιερ. 17/ιζ/5-8).

Καθένας καλείται να διαλέξει, όπως και να είναι έτοιμος να δρέψει τους καρπούς αυτής του της επιλογής.

Η διπλωματία του Θεού και η διπλωματία των ανθρώπων

*Το κείμενο που ακολουθεί υπήρξε η ομιλία που παρουσίασε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος κατά την ανακήρυξή του ως επίτιμου διδάκτορα από το Πανεπιστήμιο της Τεργέστης στις 4-3-08. Το δημοσιεύουμε για την πρωτοτυπία του αλλά και για την διαφορετική αντίληψη που υπάρχει ανάμεσα στο κοσμικό σύστημα και τις βουλές του Θεού. Αν βέβαια όσα λέγονται εφαρμόζονταν κιόλας από τις διάφορες εκκλησίες, αυτό θα ήταν πολύ καλύτερο. **1***

Η διπλωματία των ανθρώπων, μετά της οποίας δεν είμεθα εξοικειωμένοι όσον εσείς, είναι, καθώς ακούμεν, η τέχνη της πειθούς, η οποία έχει σκοπόν να πείση τον απέναντί μας, φίλον ή εχθρόν, να κάμη αυτό, το οποίον θέλομεν. Ως μέσα χρησιμοποιεί την επιχειρηματολογίαν, τας υποσχέσεις και τας απειλάς.

Γενικώς, εμπνέεται από μίαν αφετηρίαν ισχύος και κατεξουσιάσεως, δεδηλωμένης ή συγκαλυπτομένης, και κινείται εις ένα χώρον αντιπαλότητος με σκοπόν την επικράτησιν του ενός επί του άλλου.

Η Μεθοδολογία ή η διπλωματία, επιτραπήτω προς στιγμήν η ανάρμοστος έκφρασις, του Θεού, είναι και αυτή τέχνη της πειθούς, η οποία έχει σκοπόν να πείση τον κάθε άνθρωπον να κάμη αυτό όπερ είναι το συμφέρον του, ήτοι να αγαπήσῃ τον Θεόν. Δεν βλέπει τον άνθρωπον ως αντίπαλον, ο οποίος πρέπει να ηττηθῇ, δηλαδή να εξαναγκασθῇ να πράξῃ εκείνο το οποίον εξυπηρετεῖ τον Θεόν, ἀλλὰ ως αγαπητόν υἱόν, ὅστις πρέπει να διαπαιδαγωγηθῇ να αγαπήσῃ τον πατέρα του. Ως μέσα χρησιμοποιεῖ την επιχειρηματολογίαν, τας επαγγελίας (υποσχέσεις) και τας απειλάς, ἀλλὰ

προεχόντως την ταπείνωσιν, την κένωσιν, την αγάπην και την αυτοθυσίαν.

Ὅλαι αι, οὕτως ειπεῖν, διπλωματικαὶ ἐνέργειαι του Θεοῦ διὰ να πεισθῇ ὁ ἄνθρωπος να κάμη το θέλημα του Θεοῦ, ἐκκινοῦν ὀχι ἀπὸ την πρόθεσιν ἐπιβολῆς, ἀπὸ την ὁποῖαν ἐκκινεῖ ἡ ἀνθρωπίνη διπλωματία, ἀλλὰ ἀπὸ την πρόθεσιν βοηθείας του ἀνθρώπου. Εἶναι αι ἐνέργειαι του Θεοῦ ἀσυμβίβαστοι πρὸς το βασικόν περιεχόμενον της ἐννοίας της ἀνθρωπίνης διπλωματίας. Ὁ Θεὸς δὲν ἔχει ἰδιοτελὲς προσωπικὸν θέλημα, ὅπως αι ἐξουσίαι τας οποίας εκπροσωποῦν και υπηρετοῦν οἱ ἄνθρωποι - διπλωμάται. Ὁ Θεὸς θέλει πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι, δηλαδή θέλει να υπηρετήσῃ το συμφέρον του ἀπέναντί Του ἀνθρώπου. Δὲν θέλει την νίκην, ὅπως φαίνεται ἀπὸ μερικὰς χαρακτηριστικὰς ἐνεργείας Του, ὅπως ἡ ἄκρα κένωσις της ἐνανθρωπήσεως (μορφὴν δούλου λαβών), ἡ ἐν σπηλαίῳ γέννησις, ἡ ἀρνήσις ἐπικλήσεως των λεγόντων των ἀγγέλων και ἡ παραχώρησις εἰς τον ἄνθρωπον της ἐπ' Αυτοῦ "νίκης" διὰ της σταυρώσεώς Του. Ὁ Θεὸς "ἀπειλεῖ" κατὰ τελείως διαφορετικὸν τρόπον ἀπὸ ἐκείνον κατὰ τον ὁποῖον ἀπειλοῦν οἱ διπλωμάται. Δὲν ἀπει-

λεί ότι θα πράξη Αυτός (ο όλος αγάπη) κάτι κακόν εις τον ανυπάκουον άνθρωπον. Επισημαίνει απλώς ότι μακράν της αγάπης Του θα στερηθή ο άνθρωπος της ευδαιμονίας του αγαπώντος και αγαπωμένου υιού. Αυτό εσφαλμένως το αντιλαμβάνονται τινες ως απειλήν, παρασυρόμενοι ίσως και από συναφείς ανθρωπομορφικές και ανακριβείς εις το βάθος των αγιογραφικές και αγιοπατερικές εκφράσεις. Κατ' ακρίβειαν ο Θεός δεν απειλεί, αλλά επισημαίνει την δεινήν κατάστασιν εις την οποίαν ευρίσκεται ο μη αποδεχόμενος την αγάπην Του και μη ανταγαπών Αυτόν. Διότι, πράγματι, της αγάπης του Θεού ουδέν γλυκύτερον, ως λέγει και ο Αββάς Ισαάκ.

Αντιστοίχως, και αι υποσχέσεις του Θεού δεν είναι ως αι υποσχέσεις των διπλωματών, προτάσεις εξαγοράς δεδομένης συμπεριφοράς, αλλά επισημάνσεις της ευφροσύνης την οποίαν απολαμβάνει ο αγαπών τον Θεόν και συμμορφούμενος προς όσα Αυτός υποδεικνύει, τα οποία ανθρωπομορφικώς ονομαζόμενα «θέλημα του Θεού», μάς οδηγούν εις την εσφαλμένην εντύπωσιν ότι είναι η ανατιολόγητος και αυθαίρετος εν σχέσει προς τον άνθρωπον θέλησις του ισχυροτέρου του ανθρώπου Όντος, το οποίον θέλει να επιβάλλη την θέλησιν Του λόγω της ισχύος Του.

Το αληθές περιεχόμενον του Θελήματος του Θεού είναι ότι τούτο εμπερικλείει τους όρους της ανθρωπίνης ευδαιμονίας και ευφροσύνης. Επομένως, δεν πρόκειται περί «θελήματος», αλλά περί όρων και κανόνων πνευματικής υγείας, οι οποίοι αποβλέπουν εις τον άνθρωπον και όχι εις τον Θεόν. Δεν είναι ο Θεός ο ισχυρός Θεός, ο Οποίος θέλει και απαιτεί από τους ανθρώπους να κάνουν αυτό όπερ θέλει, αλλά είναι ο Θεός ο στοργικός πατήρ, ο Οποίος διδάσκει εις τα τέκνα Του τι πρέπει αυτά να θέλουν και να

πράττουν διά να ευρίσκωνται εις απέραντον ευφροσύνην και αγαλλίασιν.

Είναι μέγα λάθος να βλέπωμεν τον Θεόν ως εικόνα του εμπαθούς ανθρώπου και τας σωτηριώδεις ενεργείας του Θεού διά τον άνθρωπον ως θεοκεντρικές και ως αποβλέπουσας εις την ικανοποίησιν του Θεού ή της θείας δικαιοσύνης κατ' αντιγραφήν των επιδιώξεων της ανθρωπίνης διπλωματίας. Το ορθόν είναι ότι ο Θεός ενεργεί εξ αγάπης, αυτοθυσιαστικώς υπέρ του ανθρώπου και ουδέν ίχνος έχει επιθυμίας προς τιμωρίαν του ανθρώπου, ή του αντιπάλου Του ή του εχθρού Του, ή του ανυπηκόου προς Αυτόν, ή του μη συμμορφούμενου προς τας επιταγάς και διδασκαλίας Του, προς το Θέλημά Του, ανθρωπομορφικώς ειπείν, και επομένως όταν λέγομεν ότι απειλεί, εννοούμεν ότι επισημαίνει τας δυσμενείς συνεπειάς των εγωκεντρικών και χωρίς αγάπην ανθρωπίνων πράξεων.

Οι λόγοι του Κυρίου προς τους μαθητάς Του «οι δοκούντες άρχειν των εθνών κατακυριεύουσιν αυτών και οι μεγάλοι αυτών κατεξουσιάζουσιν αυτών. Ουχ ούτως δε εστιν εν υμίν, αλλ' ος αν θέλη μέγας γενέσθαι εν υμίν έσται υμών διάκονος, και ος αν θέλη εν υμίν είναι πρώτος έσται πάντων δούλος» (Μάρκ. 1/10/42-44) εκφράζουν κατ' επιγραμματικόν τρόπον τας βασικές κατευθύνσεις της Μεθοδολογίας του Θεού και των Μαθητών Του, όπως βεβαίως και της επί γης Εκκλησίας Του.

Εάν θελήσωμεν βεβαίως να εφαρμόσωμεν αυτάς τας αρχάς εις την ανθρωπίνην διπλωματίαν δεν θα έχωμεν τα επιζητούμενα αποτελέσματα, διότι διά της διπλωματίας του Θεού επιδιώκονται στόχοι σωτηρίας, στόχοι δηλαδή αποβλέποντες εις το καλόν του απέναντί μας, και όχι κατεξουσιασέως αυτού.

• Πηγή: www.greekamericannewsagency.com/gana/index.php?option=com_content&task=view&id=2872&Itemid=83

Ο «βασιλεύς της Ελλάδος»

ΝΕΟ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΟ

Επιπλέον των όσων σημειώσαμε στο προηγούμενο τεύχος σχετικά με την προφητεία του Δανιήλ και την ελληνική ταυτότητα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, όπως αυτή επιβεβαιώνεται από όλες τις μεταφράσεις, αγαπητός φίλος, γνώστης των σλαβικών γλωσσών, εξασφάλισε για χάρη μας ένα ακόμη ντοκουμέντο, με ιδιαίτερη βαρύτητα, που παρουσιάζουμε σ' αυτή τη σελίδα.

Τώρα πρόκειται όχι για μετάφραση της σχετικής περικοπής σε οποιαδήποτε άλλη γλώσσα αλλά στην ίδια την "μακεδονική", την τεχνητή γλώσσα της FYROM. Όπως βλέπει ο αναγνώστης στην παρακάτω φωτογραφία, και η οποία προέρχεται από την ιστοσελίδα που αφορά την "Μακεδονική Βίβλο" (Makedonska Biblija) στο χωρίο Δανιήλ 8/η/21 ο Μέγας Αλέξαν-

δρος ονομάζεται ΤΣΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ (tsarot na grtsija) και μάλιστα σε δύο (2) μεταφράσεις στη "μακεδονική" (μία του 1990 και μία του 1999).

Σημειωτέον ότι στην ίδια ιστοσελίδα παρατίθενται επίσης τρεις (3) μεταφράσεις στα Βουλγαρικά, μία (1) στα Σέρβικα και μία (1) στα Ρωσικά, που όλες ακολουθούν την ίδια ακριβώς διατύπωση.

Για όποιον θέλει να βεβαιωθεί ιδίοις όμμασι, η διεύθυνση της ιστοσελίδας είναι: www.mkbible.net/biblija/index.php.

Η αναφορά μας αυτή δεν γίνεται για λόγους εθνικιστικούς. Αγαπούμε τους ανθρώπους κάθε φυλής και γλώσσας. Με αυτή την έρευνα τονίζουμε την αξιοπιστία και αντικειμενικότητα της Αγίας Γραφής και των σοβαρών μελετητών της. ☛

Македонска Библија
Твоето Слово е светилка на мојата нога и светлина на мојата патека!
Дома **НОВО** За Библијата Артикли Библиотека Контакт

<< МК - Библија 1999

Даниел

8

Отвори

>>

20 Овенот што го виде - неговите два рога - тоа се царевите на Мидија и Персија. 21 Влакневиот јарец е **царот на Грција**; големиот рог меѓу неговите очи е првиот цар; 22 скршениот рог и четирите рога што излегоа на неговото место, тоа се

Η ΠΡΟ-"τελευταία" **κατοικία μας...**

Η πρώτη φορά που θυμάμαι να άκουσα τη φράση «πορεύεται προς την τελευταία του κατοικία», ήταν το 1955, καθώς παρακολουθούσα την απευθείας περιγραφή της κηδείας του στρατάρχη Παπάγου από το τότε Εθνικό Ίδρυμα Ραδιοφωνίας. Παιδάκι μόλις επτά ετών, δεν μπορούσα να καταλάβω τη μεταφορική σημασία της φράσης και φανταζόμουν ότι ο νεκρός ίσως θα είχε ζητήσει να τον περάσουν εμπρός από το τελευταίο σπίτι που κατοικούσε πριν πεθάνει...

Έκτοτε όμως η ζωή με υποχρέωσε πολλές φορές να δω από κοντά την κάθοδο νεκρών συγγενών, φίλων και γειτόνων **«εις τα βάθη του λάκκου»** (Ιεζ. 32/λβ/23, Παρ. 9/θ/18).

Είναι η "τελευταία" μας κατοικία;

Αυτό θα έπρεπε να δεχτούμε αν παραμείνουμε στα λόγια του Θεού προς τον Αδάμ, ότι, **«επειδή γη είσαι, και εις γην θέλεις επιστρέψει»** (Γεν. 3/γ/19) ή του Εκκλησιαστή, ότι **«Τα πάντα καταντώνσιν εις τον αυτόν τόπον· τα πάντα έγειναν εκ του χώματος και τα πάντα επιστρέφουσιν εις το χώμα»** (Εκκλ. 3/γ/20).

Η δυσάρεστη πραγματικότητα για ό-

λους τους ανθρώπους είναι ότι **«δήλθεν ο θάνατος εις πάντας ανθρώπους, επειδή πάντες ήμαρτον»** (Ρωμ. 5/ε/12) και επιστρέφουν στο χώμα. Όμως για τα τέκνα του Θεού τα πράγματα είναι διαφορετικά. Αν και χωρίς αμφιβολία θα περάσουμε όλοι από τη διαδικασία του θανάτου με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, πληρώνοντας το πανανθρώπινο χρέος για την παράβαση των Πρωτοπλάστων, και όλοι θα περάσουμε από τη διαδικασία της διάλυσης της ύλης από την οποία απαρτίζεται τώρα το θνητό και φθαρτό μας σώμα —εκτός κάποιων εξαιρέσεων (Α΄ Κορ. 15/ιε/51, Α΄ Θεσ. 4/δ/17)—, η ΤΕΛΙΚΗ κατάληξη των Χριστιανών θα είναι διαφορετική, ένδοξη και λαμπρή, όπως ταιριάζει στα τέκνα του Θεού.

Ο λόγος του Θεού πληροφορεί

Ο προφήτης Δαβίδ γνώριζε και διακήρυττε με θεία αποκάλυψη: **«Ο Θεός θέλει λυτρώσει την ψυχήν μου εκ χειρός άδου· διότι θέλει με δεχθή»** (Ψαλμ. 49/μθ/15) και ο ακόμη αρχαιότερος Ιώβ έψαλλε: **«Εξεύρω ότι ζη ο Λυτρωτής μου, και θέλει εγερθή εν τοις εσχάτοις καιροίς επί της γης· και αφού μετά το δέρμα μου το σώμα τούτο φθαρή, πάλιν με την σάρκα μου θέλω**

ιδή τον Θεόν· τον οποίον αυτός εγώ θέλω ιδεί, και θέλουσι θεωρήσει οι οφθαλμοί μου, και ουχί άλλος» (Ιώβ 19/ιθ/25-27). Ο Αβραάμ επίσης είχε την βεβαιότητα της ανάστασης, καθώς πίστευε «ότι ο Θεός δύναται και εκ νεκρών να ανεγείρη» (Εβρ. 11/α/19).

Στα ποικίλα ερωτήματα που γεννά αυτή η θέση και διδασκαλία της Βίβλου, ο απόστολος Παύλος αφιερώνει ένα ολόκληρο κεφάλαιο, το 15/ιε΄ της Α΄ προς Κορινθίους Επιστολής, στο οποίο αξίζει μια εκτενέστερη μελέτη, καθώς αναλύει το ζήτημα της ανάστασης των σωμάτων. Γι' αυτό το σπουδαίο κείμενο έχουν γραφτεί ολόκληρα βιβλία και η ανάλυσή του ξεπερνά τα όρια του περιοδικού μας.

Εδώ, ωστόσο, θέλουμε να τονιστεί με τον πιο ιδιαίτερο τρόπο, ότι ο τάφος ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ η τελευταία κατοικία των ανθρώπων. Αν επιμένετε, θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι η ΠΡΟ-ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ, διότι σύμφωνα με τους λόγους του Χριστού «έρχεται ώρα, καθ' ην πάντες οι εν τοις μνημείοις θέλουσιν ακούσει την φωνήν αυτού, και θέλουσιν εξέλθει οι πράξαντες τα αγαθά εις ανάστασιν ζωής, οι δε πράξαντες τα φαύλα εις ανάστασιν κρίσεως» (Ιωάν. 5/ε/28-29).

Πριν από αυτό, όμως, θα γίνει μια άλλη ανάσταση, εκείνη των πιστών, για την οποία μιλάει ο Παύλος, τη στιγμή που «αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού, και οι αποθανόντες εν Χριστώ θέλουσιν αναστηθή πρώτον, έπειτα ημείς οι ζώντες όσοι απομένομεν θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν

του Κυρίου εις τον αέρα, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου» (Α΄ Θεσ. 4/δ/16-17). Είθε, αγαπητοί αναγνώστες, σε τούτη την «πρώτη ανάσταση» να έχουμε μέρος όλοι!

Τότε οι αναστημένοι πιστοί θα κατοικήσουμε σε μία άλλη κατοικία, εκείνη που ετοιμάζει τώρα ο Κύριος, και για την οποία μας πληροφόρησε: «Εν τη οικία του Πατρός μου είναι πολλά οικήματα· ει δε μη, ήθελον σας ειπεί· υπάγω να σας ετοιμάσω τόπον· και αφού υπάγω και σας ετοιμάσω τόπον, πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν, διά να είσθε και σεις, όπου είμαι εγώ» (Ιωάν. 14/ιδ/2-3).

Εκείνη θα είναι Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ, όχι μόνο, αλλά και Η ΠΑΝΤΟΤΙΝΗ!

Αλληλογραφία με τους Αναγνώστες

«Είναι αυτό υμνωδία;»

Ο αναγνώστης Α.Ε. έγραψε:

Σε σχέση με το άρθρο του προηγουμένου τεύχους «Είναι αυτό υμνωδία;», το οποίο με προβλημάτισε, έχω να σημειώσω κάποιες σκέψεις που αναπτύχθηκαν σε σχετική "συζήτηση" που είχα με έναν αδελφό. Καλό είναι να αναφέρονται οι λόγοι ευγνωμοσύνης αλλά δεν νομίζω ότι αυτό είναι απαραίτητο.

Αναφέρω χαρακτηριστικά ένα ψαλμό (ρλδ'), που λέει: «Ωδή των Αναβαθμών – Ι-δού, ευλογείτε τον Κύριον, πάντες οι δούλοι του Κυρίου, οι ιστάμενοι την νύκτα εν τω οίκω του Κυρίου. Υψώσατε τας χείρας σας εις τα άγια και ευλογείτε τον Κύριον. Να σε ευλογήση ο Κύριος εκ Σιών, ο ποιήσας τον ουρανόν και την γην.» Εδώ δεν αναφέρεται ο λόγος για τον οποίο να ευλογούμε τον Κύριο και για να υψώσουμε τα χέρια μας στα άγια... Άρα; Δεν μας λέει τίποτα; Δεν νομίζω! Κάθε άλλο...

Συνήθως ο στιχουργός (των ύμνων) αναφέρει τους λόγους για τους οποίους υμνεί και δοξάζει τον Κύριο γιατί απλά έτσι του βγαίνει και εμπνέεται, άλλος πάλι στιχουργός δεν αναφέρει τους λόγους απλά έχει γράψει στίχους δοξολογίας και ευγνωμοσύνης προς τον Θεό, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μας λέει τίποτα ή ότι δεν μας αγγίζουν τα λόγια του!!!

Επίσης το ίδιο ισχύει και στον τελευταίο Ψαλμό (ρν'). Πού είναι οι λόγοι/αιτίες για τον αίνο; Θα ήθελα και τις δικές σας σκέψεις πάνω σ' αυτό.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ :

Πρώτα απ' όλα ευχαριστούμε για την επικοινωνία και το καλό πνεύμα. (Θα χαιρό-

μασταν βέβαια περισσότερο αν γνωρίζαμε και το αληθινό σας όνομα). Χαιρόμαστε επίσης που η αρθρογραφία του "ΤΥΧΙΚΟΥ" προκαλεί συζητήσεις –άρα και ζωντάνια– μεταξύ αδελφών.

Αναφορικά με την αντίρρησή(;) σας θα μπορούσαμε να πούμε τα εξής:

1. Οι Ψαλμοί των αναβαθμών [αναβαθμοί=σκαλοπάτια] δεν ήταν μεμονωμένοι ύμνοι που ψάλλονταν "ξεκάρφωτα" και ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο, αλλά μια σειρά Ψαλμών (από τον 120/ρκ μέχρι τον 134/ρλδ) που ψάλλονταν μαζί κατά την άνοδο του λαού προς τον Ναό της Ιερουσαλήμ στο όρος Σιών. Όλοι οι προηγούμενοι Ψαλμοί είναι γεμάτοι από «**λόγους/αιτίες**» για υμνολογία και δοξολογία προς τον Κύριο και αυτός ο τελευταίος Ψαλμός της σειράς μπορεί να εξηγηθεί ως το αποκορύφωμα ή το φινάλε της προηγηθείσας υμνολογίας.

2. Ο Ψαλμός 150/ρν' έχει τουλάχιστον δύο ξεκάθαρους «λόγους/αιτίες»:

(α) «διά τα μεγαλεία αυτού»,

(β) «κατά το πλήθος της μεγαλωσύνης αυτού».

Ίσως θα μπορούσαμε να διακρίνουμε και άλλους τρεις στις φράσεις:

(i) «εν τω αγιαστήριώ αυτού» [Δεν είναι λίγο να μπορείς να μπεις στο αγιαστήριο [ναό] του Θεού,

(ii) «εν τω στερεώματι της δυνάμεως αυτού» [Ποιος έφτιαξε αυτό το στερέωμα;] και [Πόση είναι αυτή η δύναμη;] και

(iii) «πάσα πνοή ας αινή τον Κύριον» [Ποιος δίνει την πνοή (=ζωή), εκτός από τον Κύριο;]. Το «**πάσα πνοή**» προφανώς εννοεί «κάθε ζωντανό ον» που παίρνει

πνοή από τον Θεό και γι' αυτό Τον ευγνωμονεί (Γεν. 7/ζ/22).

3. Τέλος, ακόμη και αν δεχόμασταν την άποψή σας ότι «Εδώ δεν αναφέρεται ο λόγος για τον οποίο να ευλογούμε τον Κύριο και για να υψώσουμε τα χέρια μας στα άγια...» και πάλι θα έπρεπε να προσέξουμε ότι **ΤΟ ΠΛΕΙΣΤΟ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΨΑΛΜΩΝ της Βίβλου ακολουθούν διαφορετικό τρόπο** και συνεπώς οι περιπτώσεις που αναφέρετε δεν είναι παρά **ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΝΟΥΝ ΤΟΝ ΟΡΘΟ ΚΑΝΟΝΑ.**

Αντί για άλλη επιχειρηματολογία –όπως π.χ. πόσοι ύμνοι στα νεότερα υμνολόγια των Διαμαρτυρομένων (ιδιαίτερα εκείνων που χρησιμοποιούν οι νέοι) περιέχουν δογματικές αναλήθειες και κακοδιδασκαλίες που θα μπορούσαμε να γεμίσουμε σελίδες ολόκληρες– σας «ευλογούμε» με τα λόγια του Ψαλμού 103/ργ.

Ο ΑΞΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΑΣ ΔΟΞΑΖΕΤΑΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ! ❧

«Απαρνησάσθω εαυτόν»

Ο αναγνώστης Κ.Α. από την Αθήνα ρωτά:

Παρακαλώ γράψτε μου τη γνώμη σας: Τι σημαίνει να απαρνηθεί κάποιος τον εαυτόν του;

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΜΑΣ :

Το ερώτημά σας μπορεί να απαντηθεί με λίγα λόγια ως εξής:

Όταν στον Παράδεισο οι Πρωτόπλαστοι αποφάσισαν να "γνωρίζουν" το ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΚΟ, στην πραγματικότητα αρνήθηκαν αυτό το δικαίωμα στον Θεό και Πλάστη τους. Έτσι έδωσαν (νόμιζαν) αξία **στον εαυτό τους.**

Η αντίθετη πορεία είναι να επιστρέψουμε τα πράγματα στην αρχική τάξη, δηλαδή ΠΡΩΤΑ Ο ΘΕΟΣ και ύστερα εμείς. **Εκείνος Κύριος κι εμείς δούλοι Του. Εκείνος Πατέρας κι εμείς παιδιά Του.**

Δυστυχώς, ακόμη και μεταξύ των Χριστιανών δύσκολα βρίσκονται εκείνοι που αποφασίζουν τελικά να παραμερίσουν (αρνηθούν) τον εαυτό τους και να κάνουν χωρίς προϋποθέσεις το θέλημα του Θεού, που είναι αγαθό και ευάρεστο και τέλειο. Κάπου πίσω στο μυαλό μας υπάρχει πάντα ο ΕΑΥΤΟΣ μας που θέλει να ελέγχει, να εγκρίνει, να ΣΥΝ-αποφασίζει. Αλλά έτσι αποτυγχάνουμε να εκτελέσουμε τις προϋποθέσεις που θέτει ο Κύριος και καταντούμε «δούλοι πονηροί».

Βέβαια το χωρίο συμπληρώνεται με το **«αράτω τον σταυρόν αυτού»**, που σημαίνει να έχω ζωντανή την απόφαση, όχι μόνο στα λόγια αλλά και στην πρακτική μου ζωή, να μην ζω εγώ αλλά να ζει ο Χριστός εν εμοί. Οι άνθρωποι να διακρίνουν σ' εμένα και τις πράξεις μου κάτι άλλο, υπερανθρώπινο και χριστοειδές.

Για το λόγο αυτό ο λόγος του Θεού και το Πνεύμα Του μας ελέγχουν και μας βοηθούν να επανέλθουμε στη νέκρωση του εαυτού μας, και να γίνουμε κατάλληλοι να ευαρεστήσουμε στον Θεό.

Αυτά εν συντομία και με την ευχή εμείς να αποδειχθούμε «δούλοι αγαθοί». ❧

Νεόφυτος Βάμβας

Με ευχαρίστηση λάβαμε το πόνημα με τίτλο **«Νεόφυτος Βάμβας–Ο σοφός διδάσκαλος του Γένους»**, Αθήνα 2008, σελ. 32, του σεβαστού συγγραφέα κ. **Στυλ. Μπαϊρακτάρη**, με το οποίο εν συντομία βιογραφεί την άγνωστη στους περισσότερους ιστορική προσωπικότητα που με το έργο της μετάφρασης των Αγίων Γραφών στη Νεοελληνική γλώσσα, γαλούχησε με τα Ιερά Γράμματα και φώτισε το λαό μας όσο ίσως κανείς άλλος τις τελευταίες δεκαετίες. Είναι μία οφειλόμενη τιμή προς έναν εργάτη του πνεύματος που τόσο άδικα διώχθηκε και βλασφημήθηκε από το σκοταδιστικό κατεστημένο. ❧

Τι θα απογίνει ο Ιούδας;

Σε μία 4σέλιδη επιστολή ο αναγνώστης κ. Π.Δ. από τη Ν. Πέραμο αναφέρεται εκτενώς στο αρχαίο πρόβλημα για την τύχη του Ιούδα, που παρέδωσε τον Χριστό στους Ιουδαίους και ύστερα από τη μεταμέλειά του αυτοκτόνησε. Λόγω της μεγάλης έκτασής δεν είναι δυνατή η δημοσίευσή της στο πλήρες, ωστόσο σημειώνουμε τα κύρια σημεία.

1. Πριν γεννηθεί ο Ιούδας, ο Δαβίδ με Πνεύμα Θεού, έκανε συγκεκριμένες προφητείες γι' αυτόν, π.χ. θα αποκτούσε αγρό αλλά ούτε αυτός ούτε κι άλλοι θα τον κατείχαν (Ψαλμ. 66/ξθ/25, 109/ρθ/8) και επρόκειτο να καταλάβει θέση, που θα αφαιρείτο απ' αυτόν, για να δοθεί σε άλλον (Πράξ. 1/α/16-20). Ως Απόστολος, στάθηκε από τους εκλεκτούς με πολύ ειδική εύνοια και ο Κύριος είχε πει: «Ουκ εγώ τους δώδεκα εξελεξάμην και εις εξ υμών διάβολος εστίν;» (Ιωάν. 6/ς/70), δηλαδή, γνώριζε εξ αρχής ποιος θα Τον πρόδιδε (Ιωάν. 6/ς/6). Όμως προειδοποίησε τον Ιούδα για τον φοβερό του κίνδυνο; Έκανε κάτι απ' όσα αναγράφονται για να τον σώσει από τη φοβερή του τύχη; Ο Ιούδας, δεν βοηθήθηκε στο ελάχιστο! Ο Κύριος γνώριζε τι επρόκειτο να κάνει, όμως δε προσπάθησε να τον εμποδίσει. Αντίθετα είπε: «Ο ποιείς, ποιήσων τάχιον» (Ιωάν. 13/ιγ/27), ωσάν να τον πίεζε στο φοβερό του έργο. Θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει ότι ο Ιούδας, γεννήθηκε προορισμένος από τον Θεό με την κακή κλίση που θα κατέληγε στην πτώση του, όμως εμφανιζόταν όπως οι άλλοι Απόστολοι (Ιωάν. 13/ιγ/10-11).

2. Η ώθηση να εγείρει την πτέρνα του, εναντίον Ενός που τον έθρεψε (Ιωάν. 13/ιγ/18) και να Τον παραδώσει στους ε-

χθρούς του, δεν προήλθε από μέσα του αλλά απ' έξω. Ο Ιούδας δε θα μπορούσε να προδώσει τον Χριστό από μόνος του, όμως ο Κύριος, ο Οποίος γνώριζε τι συνέβαινε στην καρδιά του Ιούδα, δεν ύψωσε το δάκτυλό Του, προκειμένου να τον αποτρέψει από τη φοβερή του πράξη. Ο Ιούδας αποδείχτηκε ο ίδιος κλέφτης. Έτσι μπορούμε καλά να υποθέσουμε ότι, τα χρήματα που έλαβε από την προδοσία, είχαν κάποια βαρύτητα να τον παροτρύνουν στο αμάρτημα. Ο Ιούδας είχε συνείδηση, που όταν κατάλαβε τι είχε διαπράξει, όχι μόνο επέστρεψε τα αργύρια, αλλά η θλίψη του τόσο τον επιβάρυνε, που αυτοκτόνησε. Τούτο μόνο αρκούσε να μας δείξει πώς ο ίδιος έκρινε το αμάρτημά του! Η εκτίμησή του για την αμαρτία που είχε διαπράξει ήταν, ότι έχασε το δικαίωμα της ζωής.

3. Γιατί ο Κύριος, δεν του έδωσε χέρι βοηθείας, όπως στην περίπτωση του Πέτρου, που δεήθηκε για να μη του λείψει η πίστη; (Λουκ. 22/κβ/31-32).

4. Μία μόνη φορά ο Κύριος μίλησε για όσα συνέβαιναν μέσα στον Ιούδα, όταν ο Σατανάς εισήλθε σ' εκείνον και αποχώρησε για να προδώσει τον Κύριόν του! Η αιτιολόγηση του γεγονότος ήταν, ότι έτσι έπρεπε να εκπληρωθούν οι Γραφές (Μάρκ. 14/ιδ/21, Ματθ. 26/κς/24). «ΓΕΓΡΑΠΤΑΙ!» Ο Θεός διακήρυξε ότι είναι «Σωτήρ πάντων ανθρώπων μάλιστα δε των πιστών» (Α' Τιμ. 4/δ/10). Ο Ιούδας που στη διάρκεια της ζωής του δεν γνώρισε τον Θεό σαν Σωτήρα του· στα χέρια του Κεραμέως έγινε «σκεύος εις ατιμίαν» και σαν τέτοιος απωλέσθη. Γνώρισε τον Χριστόν σαν Δάσκαλό του, όταν ήταν ένας από τους 12 Αποστόλους. Ο Θεός που απώλεσε τον Ιούδα, μόνο Αυτός μπορεί να τον σώσει, με βάση το

αίμα που χύθηκε στον Γολγοθά. Ο Ιούδας πράγματι «απέθανε εν τω Αδάμ». Ας έχουμε σοβαρά υπόψη, ότι η καταδίκη και η κρίση είναι τα παράδοξα έργα του Θεού (Ησ. 28/κη/21), που αποτελούν εφήμερες και περιορισμένες ενέργειές Του.

5. Συχνά οι άνθρωποι διακρινόμαστε από κακεντρεχή μανία εκδικήσεως, η οποία εκτίθεται τόσο φανερά, στη στάση των χριστιανών απέναντι στον Ιούδα τον Ισκαριώτη. Ο Ιούδας υπάκουσε στον Χριστό και με την πράξη του, εκπλήρωσε τη Γραφή· αντίστροφα οι χριστιανοί σήμερα, φροντίζουν να διαστρέφουν τους λόγους του Θεού, που αφορούν τον Ιούδα (Εκκλησιαστικά τροπάρια κ.ά.). Η αγάπη του Θεού είναι σοφή, αυτό θα αποδείξει η περίπτωση του Ιούδα. Η φοβερή πράξη του Ιούδα διαπράχθηκε κάτω απ' αυτή τη σκιά του σταυρού. Ποιος τολμάει να περιορίσει την αξία του αίματος του Γολγοθά; Ποιος τολμά να περιορίσει τη διαρκή αποτελεσματικότητα της μεγαλειώδους εκείνης θυσίας; Ο Θεός την κατέστησε ως βάση για την αποκαταλλαγή όλων (Κολ. 1/α/20). Και αυτό, γιατί Εκείνος έχει την ικανότητα, την σοφία και την αγάπη. (Ένα μέρος στο «άφρες αυτοίς, ου γαρ ιδασι τι ποιούσιν», έχει και ο Ιούδας).

Οι απορίες του αγαπητού αναγνώστη είναι εύλογες, ωστόσο εμείς δεν έχουμε τις απαντήσεις. Τουλάχιστον δεν έχουμε τις βέβαιες απαντήσεις, επειδή, όπως ο ίδιος ο Χριστός δήλωσε: **«Καθώς ο Πατήρ εγείρει τους νεκρούς και ζωοποιεί, ούτω και ο Υιός ούστινας θέλει ζωοποιεί. Επειδή ουδέ κρίνει ο Πατήρ ουδένα, αλλ' εις τον Υιόν έδωκε πάσαν την κρίσιν»** (Ιωάν. 5/ε/21-22).

Χωρίς αμφιβολία μπορούμε να πούμε ότι οι πράξεις του Ιούδα για τις οποίες γίνεται λόγος στα Ευαγγέλια είναι επίμειπτες και κατακριτέες. Επίσης δεν λησμονούμε το λόγο του Χριστού που είπε:

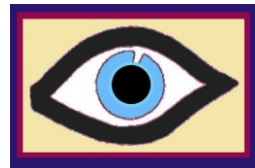
«Καλόν ήτο εις τον άνθρωπον εκείνον, αν δεν ήθελε γεννηθή» (Μάρκ. 14/ιδ/21). Ωστόσο, ποια θα είναι η τελική απόφαση του Θεού εν προκειμένω, είναι κάτι για το οποίο δεν έχουμε αρκετό φως και ως εκ τούτου παραμένουμε σιωπηλοί.

Γράφοντας ο Παύλος για κάποιον Αλέξανδρο χαλκέα, που του έκανε πολλά κακά, πρόσθεσε: **«Ο Κύριος να αποδώσῃ εις αυτόν κατά τα έργα αυτού»** (Β' Τιμ. 4/δ/14). Όπως όμως λέει μία αρχαία λειτουργική δέηση: **«Το βήμα Σου φρικτόν, και η κρίσις δικαία, τα έργα μου δεινά, αλλ' Αυτός Ελεήμων, προφθάσας με διάσωσον, και κολάσεως λύτρωσαι· ρύσαι Δέσποτα, της των ερίφων μερίδος, και αξίωσον, εκ δεξιών Σου με στήναι, Κριτά δικαιοτάτε».**

Δεν βιαζόμαστε, λοιπόν, να ρίξουμε τον λίθο του αναθέματος εκεί που δεν μας αρμόζει. Ότι και αν συμβεί τελικά με τον Ιούδα, δεν πρόκειται κανείς να φέρει αντίρρηση, επειδή ο Κύριος είναι **«άμемπτος εις τας κρίσεις»** Του (Ψαλμ. 51/να/4). Υπήρξαν περιπτώσεις, όπως π.χ. του Μωυσή, που έχασε την είσοδο στη Γη της Επαγγελίας επειδή θύμωσε, του Ουζά, που κατακεραυνώθηκε επειδή άγγιξε την κιβωτό, του Ανανία και της Σαπφείρας που θανατώθηκαν επειδή παραποίησαν την αλήθεια, όμως πόσοι άλλοι από εμάς δεν πέφτουμε κάποτε σε παρόμοια αμαρτήματα, χωρίς όμως να δεχόμαστε άμεσα ανάλογη τιμωρία;

Ύστερα από τα παραπάνω, θα ήταν όχι μόνο δύσκολο αλλά και άδικο και άστοχο, να αναλάβουμε εμείς τη θέση του κριτή για να αποδώσουμε εκείνα για τα οποία ούτε αρμοδιότητα έχουμε ούτε τις προϋποθέσεις και τα δεδομένα βάσει των οποίων η κρίση μας θα μπορούσε ενδεχομένως να είναι ορθή. Ας μείνουμε συνεπώς με εμπιστοσύνη στο έλεος και την αγαθότητα του Θεού, που δεν πρόκειται να αδικήσει κανέναν. **Ούτε τον Ιούδα ούτε και εμάς. ☩**

Μια δεύτερη ματιά

Το "Ορθόδοξον Πλήρωμα" ...

Ποιος ξέρει αν πρέπει να πάρουμε στα σοβαρά την πρόσφατη δήλωση του Υπουργού Δικαιοσύνης κ. **Χατζηγάκη**, ότι δηλαδή πέντε στα εκατό παιδιά που ζουν σήμερα στην Ελλάδα προέρχονται από ελεύθερες σχέσεις και ξεπερνούν τις 120.000 τα παιδιά που γεννήθηκαν εκτός γάμου τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας («ΤΟ ΒΗΜΑ», 4-4-08).

Όχι σπάνια οι αριθμοί διαμορφώνονται κατά το δοκούν, εμείς ωστόσο θα δεχτούμε αυτό που λέχθηκε και θα ρωτήσουμε τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. **Άνθιμο** και όλους τους συναδέλφους τους που επιμένουν να υποστηρίζουν ότι «οι Έλληνες είναι Χριστιανοί»... Τέτοιους χριστιανούς εννοούν; Με εξώγαμες σχέσεις και εξώγαμα τέκνα; Γι' αυτό και έρχονται ύστερα οι κάθε λογής "ετερόδοξοι" και "αιρετικοί", να σώσουν το λαό μας από τον έτσι κι αλλιώς "γιαλαντζή" χριστιανισμό

των δεσποτάδων.

Αν κάποιος δεν συμφωνούν με αυτό που γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, ότι δηλαδή «**[Ελεύθερες] "συμβιώσεις" λειτουργούν χιλιάδες ανά το πανελλήνιο με την ανοχή κοινωνίας, εκκλησίας και κρατών, από τις οποίες προέρχονται τα πλείστα ζευγάρια που φτάνουν τελικά στον "χορό του Ησαΐα" με ώριμο ήδη τον καρπό της παράνομης σχέσης τους, καθώς οι νύφες είναι ήδη έγκυες**», το επιμαρτυρεί ο κ. Υπουργός λέγοντας ότι «**ο γάμος στην Ελλάδα, ακόμη και ο θρησκευτικός, αποτελεί την κατάληξη ενός προγενέστερου και μακροχρόνιου δεσμού, με συχνά τα φαινόμενα της ελεύθερης συμβίωσης**».

Γι' αυτό και όταν οι ιερείς εύχονται «**υπέρ του ευσεβούς ημών έθνους**», καλό θα ήταν να μας έλεγαν και πού βρίσκεται αυτό...

Πάλι τα "Ιερά Άμφια"

Για την προέλευση των "ιερών" αμφίων στις εκκλησίες έχουμε γράψει και στο παρελθόν. Προσθέτουμε εδώ ακόμη μία μαρτυρία από την πένα του γνωστού θεολόγου κ. **Αριστ. Γανωτή**, στο περιοδικό «**Η ΑΛΗΘΕΙΑ**» (4/02)^[1], όπου με θέμα «**Το ενδυματολόγιο της ιεροσύνης**» γράφει μεταξύ άλλων:

«*Είναι αναντίρρητο πως ούτε ο Κύριος, ούτε οι απόστολοι και οι πατέρες των οκτώ*

πρώτων αιώνων επέβαλαν στην Εκκλησία την ιερατική αμφίεση της Π. Διαθήκης (Εξοδος, 28/κη/1-43). Αλλά και καμιά άλλη που να μοιάζει με εκείνη. Οι πατέρες της Ανατολής κράτησαν επίμονα τα άμφια τους στην αρχική τους γραμμή και απλότητα και μετά ακόμη την Εικονομαχία. Τη μόνη καινοτομία που επέτρεψαν τον ΙΑ' αιώνα, είναι η προσθήκη των πολυσταυρίων, με την τετρακύν των γαμμαδίων, στα κατάλευκα φελόνια μόνον των πατριαρχών, για έξαρ-

ση της αξίας τους στην αναφορά, επειδή κατ' αυτήν απέθεταν το ωμοφόριο. Η διάκριση αυτή, με απλούστερο σχήμα, επεκτάθηκε αργότερα και στους λοιπούς επισκόπους. Το πολυσταύριο φελόνιο παρέμεινε αρχιερατικό άμφιο, μέχρι την αντικατάσταση του από το αυτοκρατορικό σαγίον.

Είναι η εποχή που τα εκκλησιαστικά συμμεταβάλλονται και μιμούνται τις κοσμικές μιας παρηκμασμένης πολιτικής. Το πάθος για την πολυτέλεια και την προβολή, μεταφέρει το αυλικό βεστιάριο στο ιερό βήμα για αρχιερατική επιβολή. Αυτή η μεταβολή αμφιέσεως είχε επιπτώσεις και στους δύο χαμηλότερους βαθμούς, του

πρεσβυτέρου και του διακόνου. (...) Εμείς υιοθετήσαμε άγνωστα μέχρι τότε σύμβολα, παρηλλαγμένα για ευνόητους λόγους, —όπως είναι η πατερίτσα, το Μωσαϊκό σημείον—ράβδος (Αριθμ. 21/κα/8-9), η παλαιολογία μίτρα, ο χρυσοκέντητος σάκκος της δαλματικής, σύμβολα περισσότερο της κοσμικής εξουσίας, που ιεροποιήθηκαν.»

Ενδιαφέρον και αποκαλυπτικό είναι επίσης το άρθρο με τίτλο «**Η πολυτέλεια των αμφίων και η πραγματικότητα της ζωής**» του κ. Α. Παπαποστόλου στο περιοδικό «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» τ. 418, Ιουλ.-Αυγ. 05.[²]

[1] www.egolpio.com/PLOUTOS_ORTHOD/endumatologio_ierosunhs.htm.

[2] <http://enoriaka.gr/index.php?option=content&task=view&id=769&Itemid=2>

Για την "κόλαση"... (1)

Δεν περιμέναμε πως η αναφορά μας στο προηγούμενο τεύχος με την οποία κατακρίναμε το φρικτό εκείνο δήθεν "αποκαλυπτικό" άρθρο με την "περιγραφή" της κόλασης, θα είχε τόσο μεγάλη απήχηση. Δεκάδες ήταν οι άνθρωποι που εκφράστηκαν θετικά, και συμφώνησαν μαζί μας πως τίποτα από εκείνα που παρουσίαζε το κρινόμενο άρθρο δεν έ-

χει καμία σχέση με το λόγο του Θεού και την καρδιά του Θεού.

Ασφαλώς και όσα γράφουμε και παρουσιάζουμε δεν γίνονται με κίνητρο τη συλλογή "συγχαρητηρίων", όταν όμως διαπιστώνουμε πως ο λαός του Θεού διαφωτίζεται και δεν πέφτει εύκολα θύμα σε ανάλογες πλάνες, αυτό είναι από τις μεγαλύτερες χαρές μας...

Για την "κόλαση"... (2)

Ευτυχώς, ούτε και οι Διαμαρτυρόμενοι δεν πιστεύουν στα παραμύθια για την "κόλαση" που πλάσαρε το κατά τα λοιπά "ευαγγελικό" περιοδικό. Δεν ήταν μάλιστα λίγοι και οι Ευαγγελικοί που τηλεφώνησαν για να διαμαρτυρηθούν, να διαχωρίσουν τη θέση τους και να δηλώσουν ξεκάθαρα ότι **ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ** στα εξωβιβλικά τέρατα που ο εκδότης ε-

κείνος παρουσίαζε ως δήθεν «**βεβαιωμένα και σύμφωνα με την Αγία Γραφή**». Ο συγγραφέας τους όντως δε μπορεί παρά να είναι άνθρωπος ανισόρροπος, έλεγαν. **Τέτοια μυθεύματα ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ στην Αγία Γραφή αλλά μόνο σε αρρωστημένα μυαλά.** Δυστυχώς, όμως υπάρχουν κάποιοι πρόθυμοι να τα πιστεύουν.

Η ελπίδα που δεν πεθαίνει...

Σε ένα χριστιανικό ημεροδείκτη διάβασα τις προάλλες έναν κατάλογο αποφθεγμάτων που προτεινόταν για μίμηση. Ανάμεσα σ' αυτά ξεχώρισα ένα, το οποίο νομίζω ότι απέχει από την πρακτική που ταιριάζει σε έναν πιστό άνθρωπο που αγαπά και ενδιαφέρεται για τους συνάνθρωπούς του. Έλεγε, λοιπόν, το εν λόγω αποφθέγμα: **«Ποτέ μην αφαιρείς την ελπίδα κάποιου συνανθρώπου σου. Μπορεί να είναι το μόνο πράγμα που του έχει απομείνει».**

Ως απλός άνθρωπος αυτού του κόσμου, που δε θα είχα να δώσω κάποια ειδική οδηγία στον πλησίον μου, ίσως κι εγώ θα προτιμούσα να μείνω σ' αυτή την "συμβουλή" και πρακτική, αφού δε θα μπορούσα να βοηθήσω με κάτι καλύτερο.

Ως χριστιανός, όμως, που γνωρίζει το λόγο του Ευαγγελίου και τις ευλογημένες προοπτικές που ο Θεός έχει σχεδιάσει και προετοιμάσει για τα πλάσματά Του, τα πράγματα νομίζω πως είναι εντελώς διαφορετικά, διότι:

- Τι θα ωφελούσε έναν άρρωστο, αν δεν του έλεγα ότι η θεραπευτική αγωγή που ακολουθεί δεν οδηγεί πουθενά και θα ήταν προτιμότερο ν' αλλάξει γιατρό;

- Τι θα ωφελούσε έναν συναισθηματικά πληγωμένο άνθρωπο, αν δεν του έλεγα ότι δεν υπάρχει πια ελπίδα να επιστρέψει το αγαπημένο του πρόσωπο και καλά θα έκανε να αναθεωρήσει τις επιλογές και τις αποφάσεις για τη ζωή του, και τον άφηνα να "ελπίζει" μάταια σε μια επιστροφή που δεν πρόκειται να έρθει;

- Τι θα ωφελούσε έναν οικονομικά αδύναμο, αν δεν του έλεγα ότι ο τρόπος για να λύσει τα προβλήματά του δεν είναι να αγοράζει λαχεία ή να παίζει ΠΡΟ-ΠΟ και στοιχήματα στο πρακτορείο «Η Ελπίς», αλλά να αρχίσει να εργάζεται πιο έντονα, πιο σοφά και αποτελεσματικά;

- Και το σοβαρότερο, τι θα ωφελούσε, άραγε, αν απέφευγα να πω σε έναν αμαρτωλό ότι, εφόσον επιμένει στην αμαρτία και στην άσωτη ζωή του, δεν έχει **καμία ελπίδα** και δεν πρόκειται να τον βοηθήσουν οι μετά θάνατον προσευχές και τα μνημόσυνα της όποιας εκκλησίας, και γι' αυτό πρέπει από τώρα να ετοιμαστεί να συναντήσει τον Θεό του;

Σίγουρα δεν είναι φρόνιμο και σκόπιμο να απελπίζουμε έναν άνθρωπο καλιεργώντας του απαισιοδοξία και κλείνοντας τον ορίζοντα και το δρόμο μπροστά του.

Ασφαλώς είναι καλό και χρήσιμο να καλλιεργούμε την αισιοδοξία και την ελπίδα, και να τονώνουμε το ηθικό του εξασθενημένου συνανθρώπου μας, όταν πράγματι υπάρχει κάτι που μπορεί και αξίζει να περιμένει, και να μη βιαστεί να εγκαταλείψει την προσπάθεια για αντιμετώπιση της όποιας δύσκολης κατάστασης στη ζωή του.

Αλλά έχει μεγάλη σημασία αν η ελπίδα του ανθρώπου είναι βάσιμη ή όχι. Για παράδειγμα, εκατομμύρια άνθρωποι γύρω μας –ακόμη και στο "χριστιανικό" λεγόμενο κόσμο— ελπίζουν ότι στο μέλλον θα

μετενσαρκωθούν σε ένα άλλο σώμα, με τη μορφή κάποιου ζώου ή άλλου όντος, για να βελτιωθούν και να διορθώσουν τα λάθη που κάνουν σήμερα, και τελικά να επιτύχουν την σωτηρία τους. Όμως αυτή η διδασκαλία είναι εντελώς ψεύτικη και επιφυλάσσει φοβερή απογοήτευση σε όσους τη διατηρούν για τον εαυτό τους.

Είναι σοφό, άραγε, να μην μιλήσουμε στον συνάνθρωπο που έχει μια παρόμοια ψευδή "ελπίδα" και να τον αφήσουμε να αποκοιμίζεται σε μια τέτοια πλάνη; Ασφαλώς και κανένας φρόνιμος άνθρωπος δε θα ήθελε να αφήσει τα αγαπητά του πρόσωπα σε τέτοιο μεγάλο κίνδυνο. Μάλλον θα ήταν το ελάχιστο καθήκον μας να τους βοηθήσουμε να ξυπνήσουν και να δουν κατάματα τον κίνδυνο που αντιμετωπίζουν. Αλίμονο σ' εκείνον που από οποιαδήποτε σκοπιμότητα δε θα μιλούσε αληθινά για τη δεινή ή απελπιστική κατάσταση στην οποία βρίσκεται ο πλησίον του. Αυτό είναι από τις μεγαλύτερες ηθικές ευθύνες και αξίζει ξεχωριστή κατάκριση.

Σε μια αναλογία ο αρχαίος Προφήτης του Ισραήλ έθεσε απέναντι στις ευθύνες του τον φύλακα της πόλης που δε θα φρόντιζε να ξυπνήσει από τον ύπνο τους συμπολίτες του, όταν έβλεπε τον εχθρό ή κάποιον κίνδυνο να έρχεται. **«Εάν ο φύλαξ, ιδών την ρομφαίαν επερχομένην, δεν σαλπίσῃ ἐν τῇ σάλπιγγι καὶ ὁ λαὸς δὲν φυλαχθῇ, ἡ δὲ ρομφαία ἐλθούσα καταλάβῃ τινὰ ἐξ αὐτῶν, οὗτος μὲν κατελήφθη διὰ τὴν ἀνομίαν αὐτοῦ, πλὴν τὸ αἷμα αὐτοῦ θέλω ἐκζητήσῃ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ φύλακος»** (Ιεζ. 33/λγ/6).

Χωρίς αμφιβολία οι κάτοικοι μιας αρχαίας πόλης που έπεφταν να κοιμηθούν, είχαν την ελπίδα πως τουλάχιστον δε θα αντιμετώπιζαν τον κίνδυνο εχθρικής επίθεσης. Δεν έπρεπε λοιπόν ο φύλακας της πόλης να ταράξει τον ύπνο τους, από φό-

βο μήπως τους χαλάσει την ελπίδα; Πόσο ανόητο!

Και όταν βλέπεις τον συγγενή σου, τον άνθρωπο του σπιτιού σου, να φανερώνει σημάδια μιας σοβαρής αρρώστιας, ακόμη και αν εκείνος διατηρεί την όποια ελπίδα ή ψευδαίσθηση ότι όλα "βαίνουν καλά", δεν πρέπει εσύ να του επισημάνεις τον κίνδυνο ώστε να σπεύσει να επισκεφθεί τον γιατρό του, ακόμη και απέναντι στο φόβο να διαγνωστεί μια σοβαρή και επικίνδυνη ασθένεια;

Αν η αρρώστια διαγνωστεί έγκαιρα, τότε υπάρχει αληθινή ελπίδα να διορθωθεί κάτι και ο ασθενής να επιζήσει. Αν όμως τον αφήσουμε "να ελπίζει" μάταια, σύντομα τα πράγματα θα εξελιχθούν πέρα από κάθε δυνατότητα ελέγχου και ο ασθενής θα χάσει κάθε πιθανότητα βοήθειας.

Οι περισσότεροι άνθρωποι, ευτυχώς, προτιμούν να ταράξουν την "μακαριότητά" τους απέναντι σε σοβαρά ζητήματα και προσπαθούν να αντιμετωπίσουν έγκαιρα διάφορες καταστάσεις, παρ' όλο που αυτό εύλογα τους αναστατώνει.

Ούτε κανείς θεώρησε περιττό που οι αεροσυνοδοί επαναλαμβάνουν σε κάθε ταξίδι τις οδηγίες για αντιμετώπιση πιθανού συμβάντος ή ατυχήματος, ακόμη και όταν όλοι ελπίζουν πως τέτοιο κακό δεν πρόκειται να συμβεί στη δική τους πτήση.

Ενώ όμως προσέχουμε σε τόσες περιπτώσεις της καθημερινής ζωής, θα τολμούσαμε να μείνουμε σιωπηλοί απέναντι στους φίλους και αγαπητούς μας, χωρίς να τους δείξουμε την διαφορετική οδό την οποία εμείς βαδίζουμε, ακολουθώντας τον Κύριο Ιησού;

Δεν συνηγορούμε όσους προσπαθούν να τρομοκρατήσουν τους ανθρώπους με την εντύπωση ότι έτσι θα τους κερδίσουν στον Χριστό, θεωρούμε ωστόσο ως καθήκον μας να δείξουμε με τη ζωή μας την

άλλη όψη της ζωής, εκείνη της **«εν Χριστώ ζωής»**.

Ζώντας ο ίδιος αυτό το παράδειγμα, ο απόστολος Παύλος θύμισε στους πρεσβύτερους της εκκλησίας της Εφέσου πώς **«νύκτα και ημέραν δεν έπαυσε νοθετών μετά δακρύων ένα έκαστον»**, και ενδιαφερόταν να εξασφαλίσει ότι θα είναι ενήμεροι για τον κίνδυνο που έμελλε σύντομα να εκδηλωθεί, ότι μετά την αναχώρησή του θα σηκώνονταν **«λύκοι βαρείς μη φειδόμενοι του ποιμνίου»** ακόμη και από ανάμεσά τους, **«άνθρωποι λαλούντες διεστραμμένα, διά να αποσπώσι τους μαθητάς οπίσω αυτών»** (Πράξ. 20/κ).

Ενας σύγχρονος "σύμβουλος" θα προσαποθούσε να αποτρέψει τον Παύλο από του να κάνει και να λέει τέτοιες "απαισιόδοξες" προβλέψεις. Όμως το Πνεύμα του Θεού έχει διαφορετική γνώμη και ακολουθεί διαφορετική τακτική. Είναι για τούτο που ο Θεός δηλώνει ότι **«αι βουλαί μου δεν είναι βουλαί υμών ουδέ οδοί υμών αι οδοί μου»** (Ησ. 55/νε/8).

Συνεπής με τα παραπάνω, ο λόγος του Θεού δεν διστάζει να πει για τους ανθρώπους που ζουν την κοσμική ζωή, ότι είναι **«χωρίς Χριστού, απηλλοτριωμένοι από της πολιτείας του Ισραήλ και ξένοι των διαθηκών της επαγγελίας, ελπίδα μη έχοντες και όντες εν τω κόσμω χωρίς Θεού»** (Εφεσ. 2/β/12). Κι αυτό δεν το κάνει επειδή θέλει να απογοητεύσει τον άνθρωπο αλλά επειδή ακριβώς θέλει να του δείξει μια αληθινή και ουσιαστική ελπίδα που μπορεί να αλλάξει εντελώς την ζωή, την πορεία και το μέλλον του.

Οι ίδιοι οι άνθρωποι θέλουν να πιστεύουν ότι είναι αποδεκτοί από τον Θεό στην κατάσταση που βρίσκονται, γι' αυτό εξάλλου γεμίζουν τις εκκλησίες στις μεγάλες γιορτές και τα σημαντικά γεγονότα της ζωής τους (βαφτίσια, γάμοι, κηδείες

κ.λπ.), όμως ο θείος λόγος επιμένει ότι είναι **«απηλλοτριωμένοι και εχθροί κατά την διάνοιαν με τα έργα τα πονηρά»** (Κολ. 1/α/21).

Πρέπει, λοιπόν, να χάσουν οι άνθρωποι κάθε ελπίδα, ότι θα μπορούσαν να γίνουν αποδεκτοί από τον Θεό; Κάθε άλλο! Μάλιστα ο Θεός νύχτα και μέρα προσπαθεί και κάνει ό,τι κρίνει καλύτερο για να δείχνει την αγαθότητά Του προς τους ανθρώπους **«διότι αυτός ανατέλλει τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδικούς»** και έτσι **«ό,τι δύναται να γνωρισθή περί Θεού είναι φανερόν εν αυτοίς, διότι ο Θεός εφάνέρωσε τούτο προς αυτούς. Επειδή τα όρατα αυτού βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου νοούμενα διά των ποιημάτων, η τε αϊδιος αυτού δύναμις και η θειότης»** (Ματθ. 5/ε/45, Ρωμ. 1/α/19-20).

Το ζήτημα δεν είναι αν ο άνθρωπος πρέπει να έχει ελπίδα, αλλά να έχει τέτοια που να είναι **«ασφαλής τε και βεβαία»** όπως μια άγκυρα, όπως λέει και η Επιστολή προς Εβραίους. **«Να έχωμεν ισχυράν παρηγορίαν οι καταφυγόντες εις το να κρατήσωμεν την προκειμένην ελπίδα την οποίαν έχομεν ως άγκυραν της ψυχής ασφαλή τε και βεβαίαν και εισερχομένην εις το εσωτερικόν του καταπετάσματος»** (Εβρ. 6/ς/18-19). Να γνωρίζει δηλαδή πάνω σε τι έδαφος στηρίζεται η όποια ελπίδα του, και ποιο είναι το περιεχόμενο και το αντικείμενό της.

Εμείς οι Χριστιανοί έχουμε μεγάλες ελπίδες για το παρόν και το μέλλον μας. Όμως αυτά που ελπίζουμε, δεν είναι γεννήματα της φαντασίας ή της φιλοσοφίας μας, αλλά προσέρχονται από το στόμα του ίδιου του Θεού και τον αιώνιο γραπτό λόγο Του.

Ως τέκνα του Θεού προσμένουμε **«την μακαρίαν ελπίδα και επιφάνειαν της δό-**

ξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού» (Τίτ. 2/β/13). Είναι τούτο αυθαίρετο; Ασφαλώς όχι! Δεν πρόκειται για κάτι που το φανταστήκαμε εμείς ή κάποιος άλλος άνθρωπος, μα το υποσχέθηκε ο ίδιος ο αναστημένος Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Εκείνος είπε στους μαθητές Του επανειλημμένως: **«πάλιν έρχομαι και θέλω σας παραλάβει προς εμαυτόν, διά να είσθε και σεις, όπου είμαι εγώ»** (Ιωάν. 14/ιδ/3). Και είναι αξιομακάριστη τούτη η ελπίδα χάρη στο περιεχόμενό της, επειδή δεν περιμένουμε απλά να έρθει ο Χριστός, αυτό θα γίνει έτσι κι αλλιώς για όλους τους ανθρώπους –είτε το πιστεύουν είτε όχι– αλλά επειδή γνωρίζουμε ότι **«όταν φανερωθή, θέλομεν εΐσθαι όμοιοι με αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί αυτόν καθώς είναι»** (Α΄ Ιωάν. 3/γ/2).

Σ' αυτό τον κόσμο συχνά αντιμετωπίζουμε αδικίες, επιθέσεις και βίαιες συμπεριφορές. Άλλοι χάνουν περιουσίες και μερικοί την ίδια τη ζωή τους. Σε όλους αυτούς ο Θεός υπόσχεται: **«Εΐπατε προς τους πεφοβισμένους την καρδίαν, Ισχύσατε, μη φοβείσθε· ιδού, ο Θεός σας θέλει ελθεί μετ' εκδικήσεως, ο Θεός μετά ανταποδόσεως· αυτός θέλει ελθεί και θέλει σας σώσει»** (Ησ. 35/λε/4).

Άλλοι στο βάρος δύσκολων καταστάσεων χάνουν την εμπιστοσύνη τους και κυριεύονται από κατάθλιψη. Σ' αυτούς ο λόγος του Θεού θυμίζει: **«Ανορθώσατε τας κεχαυνωμένας χείρας και τα παραλελυμένα γόνατα, και κάμετε εις τους πόδας σας ευθείας οδούς, διά να μη εκτραπή το χωλόν, αλλά μάλλον να θεραπευθή»** (Εβρ. 12/ιβ/12-13).

Ολοι θέλουν να έχουν μια "ελπίδα". Αλλά ποια μπορεί και πρέπει να είναι αυτή η ελπίδα μας; Οι άνθρωποι έχουν μάθει να κοιτάζουν και να στηρίζονται στα **«βλεπόμενα»**. Το ίδιο κάνουμε πολλές

φορές κι εμείς. Όμως ο λόγος του Θεού μας ανοίγει νέους ευρύτερους ορίζοντες. Ο Παύλος θα γράψει στους πιστούς της Κορίνθου: **«Επειδή ημείς δεν ενατενίζομεν εις τα βλεπόμενα, αλλ' εις τα μη βλεπόμενα· διότι τα βλεπόμενα είναι πρόσκαιρα, τα δε μη βλεπόμενα αιώνια»** (Β' Κορ. 4/δ/18).

Υπάρχουν πολλά ωραία πράγματα που έχει ετοιμάσει ο Θεός για τους πιστούς ακόλουθούς Του και τα πνευματικά Του παιδιά. **«Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε και ωτίον δεν ήκουσε και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπώντας αυτόν»** (Α' Κορ. 2/β/9). Πώς να τα πει και πώς να τα περιγράψει κανείς; Τα έχει κρύψει ο Θεός ως πολύτιμο θησαυρό –όπως και είναι– και ο Παύλος, που είχε μια "πρόγευση", έγραψε σχετικά ότι **«ήκουσεν ανεκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση»** Β' Κορ. 12/ιβ/4).

Μα πάνω από όλα αυτά τα όποια ωραία, μεγάλα και μυστήρια, οι Χριστιανοί έχουμε ως ελπίδα μας ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ, εκείνο του Σωτήρα μας, **«του Σωτήρος ημών και Κυρίου Ιησού Χριστού της ελπίδος ημών»** (Α' Τιμ. 1/α/1). Κάποιες ελπίδες ταυτίζονται με ένα πρόσωπο. Αν υπάρχει εκείνο, τότε και οι ελπίδες μπορούν να πραγματοποιηθούν. Και το δικό μας το ΠΡΟΣΩΠΟ όχι μόνο υπάρχει αλλά και μπορεί να υλοποιήσει εκείνα που υποσχέθηκε. Λοιπόν, **«ας κρατώμεν την ομολογίαν της ελπίδος ασάλευτον· διότι πιστός ο υποσχεθείς»** (Εβρ. 10/ι/23). Κι αν ο κόσμος λέει πως **«Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία»**, εμείς γνωρίζουμε ότι **«ο Χριστός αναστάς εκ νεκρών δεν αποθνήσκει πλέον, θάνατος αυτόν δεν κυριεύει πλέον»** (Ρωμ. 6/ς/9). **Πόσο Τον δοξάζουμε!**

Διαβάσματα

📖 Προσπαθούμε να διατηρούμε το ύφος και την ορθογραφία του πρωτότυπου.

50.000.000 αντίτυπα της Βίβλου

Με ιδιαίτερη ικανοποίηση πληροφορηθήκαμε –αν και κάπως καθυστερημένα– ότι το τυπογραφείο «Amiti» στην Κίνα ξεπέρασε ήδη το ρεκόρ των 50 εκατομμυρίων Αγίων Γραφών που τύπωσε στο διάστημα των 20 ετών λειτουργίας του. Εμείς έχουμε έναν λόγο παραπάνω για το ρεκόρ αυτό, καθώς ο «Τ» με μεγάλη χαρά είχε διαθέσει ε-

σύμφωνα με τις βιβλικές αρχές. Σ' αυτό αναμφίβολα θα βοηθήσει και η δική μας προσευχή».

Δοξάζουμε τον Θεό για το θαύμα που επιτελείται και ενθαρρύνουμε ακατάπαυστες προσευχές. 📖.

Καθημερινή 14-12-2007

Η Βίβλος στην Κίνα

Την εκτύπωση του πεντηκοστού εκατομμυριοστού αντιτύπου της Βίβλου, από την αρχή της λειτουργίας του το 1987, γιόρτασε ο εκδοτικός οίκος «Αμίτι» στο Ναντζίν της Κίνας, ενώ από τις αρχές του χρόνου οι εκτυπώσεις θα γίνονται σε νέες εγκαταστάσεις, ικανές να παράγουν ένα δισ. βιβλία το μήνα. Από τα 50 εκατ. αντίτυπα της Βίβλου, τα 41 εκατομμύρια είχαν προορισμό ιεραποστολές σε όλη τη χώρα, ενώ μεγάλο ποσοστό μεταφράστηκε στις τοπικές διαλέκτους της Κίνας.

κείνη την εποχή 4 ολόκληρες σελίδες με άφθονο φωτογραφικό υλικό για να παρουσιάσει την έναρξη της λειτουργίας του. Τότε τα πράγματα ήταν πάρα πολύ δύσκολα στην αχανή χώρα της Ανατολής, γι' αυτό και γράφαμε:

«Ελπίζουμε η διάδοση του λόγου του Θεού να βοηθήσει στον φωτισμό και την ενίσχυση των χριστιανών της Κίνας και στην αποκατάσταση των πραγμάτων

Τι πιστεύουν οι Έλληνες...

Στο περιοδικό «ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ» (τευχ. 1049, 8), η κ. Στ. Φώσκοη σχολιάζοντας επίκαιρη στατιστική με θέμα «Τι πιστεύουν οι Έλληνες [Ρωμαιο]καθολικοί;» αναφέρει μεταξύ άλλων:

Η θρησκεία είναι μια σοβαρή υπόθεση, για όσους πιστεύουν είναι σίγουρα η σοβαρότερη. Υπάρχει μια τεράστια διαφορά μεταξύ μιας τυπικής ή παθητικής προσχώρησης από μια έντονη, ουσιαστική και προσωπική αναζήτηση του τι πιστεύουμε. Να καταλάβουμε ότι η θρησκεία δεν είναι κληρονομικό χαρακτηριστικό σαν το χρώμα των ματιών ή σαν την υπηκοότητα, αλλά απόφαση, επιλογή, στάση ζωής και συνεπώς προσπάθεια χριστιανικής ζωής. Μεταστροφή, λοιπόν.

Είναι όμως γεγονός ότι η [Ρωμαιο]καθολική Εκκλησία φαίνεται να είναι πολύ πιο ανεκτική απ' ό,τι τα παλαιότερα χρόνια. Μετά τη Β' Βατικανή Σύνοδο έχουμε την εντύπωση ότι η Εκκλησία ανέχεται σχεδόν τα πάντα και δεν απαιτεί σχεδόν τίποτα. Βέβαια, δεν άλλαξε τη διδασκαλία της, αλλά

έχω την εντύπωση ότι της είναι πολύ πιο εύκολο (και ανώδυνο!) να μιλάει γενικά στον κόσμο για την πίστη, τις αρχές της και τις ηθικές της αξίες. Αναρωτιέμαι πώς μπορεί να θεωρούνται [Ρωμαιο]καθολικοί όλοι εκείνοι που χρησιμοποιούν την Εκκλησία σύμφωνα με δικά τους κριτήρια: περιστρεφόμενη προσέγγιση στα μυστήρια, κατάργηση της εξομολόγησης, αθρόα προσέλευση σε τελετές όπως γάμους και μνημόσυνα και αντικατάσταση με αυτά της κυριακάτικης λειτουργίας. Οι ίδιοι θεωρούν δε ότι "έκαναν το καθήκον τους" κουβεντιάζοντας στο προαύλιο κατά την ώρα των θρησκευτικών τελετών, ενοχλώντας έτσι και εκείνους που μέσα στο ναό θέλουν να συμμετέχουν στην ιερουργία. Αυτές και άλλες παρατηρήσεις με κάνουν να σκέπτομαι ότι υπάρχει μια Εκκλησία που επιτρέπει και δίνει το δικαίωμα στους δήθεν πιστούς να ζουν τη θρησκεία με αυτά τα κριτήρια και συνεπώς να φέρουν τα αναλόγως.

Έχω λοιπόν την εντύπωση ότι μια τέτοια Εκκλησία δεν είναι σε θέση να δώσει αρκετές ευκαιρίες σε κείνους που θα ήθελαν να πορευθούν το στενό δρόμο να δοκιμάσουν τη γλυκύτητα του ζυγού και την ελαφρότητα του φορτίου του Χριστού. Νομίζω ακόμη ότι ο [Ρωμαιο]καθολικός, που σήμερα βομβαρδίζεται από "μοντέρνα" μοντέλα ζωής και αξίες, έχει μεγάλη ανάγκη να προβληματίζεται και να φωτίζεται για το πώς πρέπει να ζει και ποιες αποφάσεις να παίρνει όσον αφορά την καθημερινή του ζωή. Και όχι μόνο γενικά και θεωρητικά –αυτά μάλλον τα ξέρει– αλλά πρακτικά και με λεπτομέρειες.

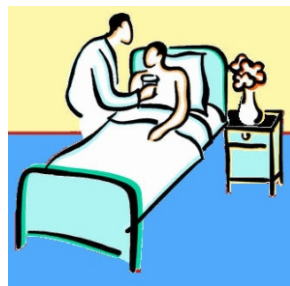
Η μ. Θρησκεία της Καλκούτα είχε πει ότι για την κατάσταση της Εκκλησίας "φταίμε εσείς κι εγώ". Άρα επιβάλλεται μια επανόρθωση. Αν ο Ιησούς θέλει οι μαθητές Του να είναι το αλάτι της γης, μήπως θα πρέπει να παρθούν κάποιες αποφάσεις που δε θα εί-

ναι αρεστές στους περισσότερους; Μήπως και η Εκκλησία θα πρέπει να αλλάξει στάση και από ανεξέλεγκτος διανομέας μυστηρίων να γίνει η μαγιά που μετατρέπει το αλεύρι;

Η χριστιανική ζωή δεν είναι μια εφάπαξ επιλογή, αλλά ένα εξελισσόμενο βίωμα, που προϋποθέτει μια εξίσου εξελισσόμενη δέσμευση που μας οδηγεί όλο και πιο πολύ στην ένωση με τον Θεό. Χρειαζόμαστε πολύ προβληματισμό φωτισμένο από την προσευχή, που να οδηγήσει σε συλλογικές αποφάσεις. Χρειαζόμαστε [λειτουργούς] που να φλέγονται –και αυτό να φαίνεται– από ζήλο για τον οίκο του Κυρίου. Χρειαζόμαστε ανθρώπους που να έχουν την αξιοπρέπεια να διαλέγουν με συνέπεια ποια θέλουν να είναι η ζωή τους.

Και μακάρι το Άγιο Πνεύμα να μας θυμίσει ότι δεν πρέπει να φοβόμαστε να είμαστε το μικρό ποίμνιο.

Η [Ρωμαιο]καθολική Εκκλησία είχε το θάρρος να προβεί σε αυτή την έρευνα, για το τι πιστεύει το ποίμνιό της, και τώρα ξέρει... Τι θα συνέβαινε άραγε αν έκαναν το ίδιο και οι κοινότητες των Ελληνορθόδοξων και των Διαμαρτυρομένων; Εκεί θα ήταν καλύτερα τα πράγματα; Εντύπωσή μας είναι πως τα ίδια θα μπορούσαν να λεχθούν δίκαια για όλα τα δόγματα και τους οπαδούς τους. Δυστυχώς, άλλο τι λέγεται με τα λόγια και άλλο τι πραγματικά συμβαίνει στην καθημερινή ζωή μας, ατομική και εκκλησιαστική, κι αυτό το λέμε χρόνια τώρα, παρ' όλο που οι "αρμόδιοι" σκόπιμα ή όχι, δεν θέλουν να το ακούσουν ή να το παραδεχτούν. Αν όμως τέτοια είναι η πίστη σου αγαπητέ αναγνώστη, καιρός είναι εσύ να λάβεις τις αποφάσεις σου, επειδή ο Κύριος θέλει όχι λατρεία χειλέων αλλά «εν πνεύματι και αληθεία» (Ματθ. 15/1ε/8, Ιωάν. 4/5/23). ❧

Όταν η επικαιρότητα γίνεται "φωνή του Θεού"

Το παρακάτω κείμενο του κ. Μ. Πέκου δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "Χριστιανισμός" (Απρίλιος 2008). Το δημοσιεύουμε με την ελπίδα να προκαλέσει σκέψεις, γιατί όχι και αλλαγή συμπεριφοράς.

Τον Μάρτιο απασχόλησε τον τύπο, η παράταση της δοκιμασίας της πρώην υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων Κας Μαριέττας Γιαννάκου. Η σημασία για εμάς, δεν είναι απλά σε μια είδηση που αφορά πρώην υπουργό και στέλεχος κυβέρνησης. Είναι πρώτα στο πρόσωπο.

Ένας συνάνθρωπός μας που δοκιμάζεται. Και δυστυχώς, οι συνάνθρωποί μας που δοκιμάζονται είναι πάρα πολλοί.

Στέλνουμε την αγάπη μας σε όλους, και προσευχόμαστε ο Κύριος να βάλει σύντομα ένα τέλος στην ανθρώπινη δοκιμασία, και έως τότε, να παρηγορεί και να δυναμώνει τους δοκιμαζόμενους.

Ένα λεπτό! Είναι αρκετό το να στείλω την αγάπη μου διά του λόγου, και να προσευχηθώ για τον πλησίον μου που δοκιμάζεται; Ίσως είναι δύσκολο να επισκεφτώ την Κα Γιαννάκου.

Υπάρχει όμως και ο άνθρωπος της διπλανής πόρτας που δοκιμάζεται επί-

σης. Αυτός που αν και δεν είναι πλησίον μου, μπορώ να του γίνω εγώ. Τι θα πει όμως να γίνω πλησίον; Τι σε ευχαριστεί Πατέρα; Τι ακριβώς μας ζητάς;

Ας σκεφτώ με ένα παράδειγμα. «Κάποιος, μόλις εισήχθη στο νοσοκομείο και είναι σοβαρά». Πηγαίνω στο νοσοκομείο. Καθ' οδόν προσεύχομαι. «Κύριε, αφού με οδηγείς στο ΕΡΓΟ Σου, κάνε Χάρη, και φύλαξε τον να είναι καλά όταν φτάσω». Ολοκληρώνω την επίσκεψη, και επιστρέφω στο σπίτι, ήσυχος ότι το ΕΡΓΟ του Θεού έγινε.

Αν με ρωτήσετε γιατί το έκανα, θα σας πω ...«για το ΕΡΓΟ». Ήσυχος λοιπόν εγώ στην οικογένειά μου, και ευχαριστημένος ο ουράνιος Πατέρας πως ανταποκρίθηκα στο ΕΡΓΟ.

Ή μήπως όχι;

Ας ξαναδούμε το παραπάνω παράδειγμα με μια μικρή αλλαγή. Αυτή τη φορά στο νοσοκομείο δεν εισήχθη οποιοσδήποτε, αλλά η Μαριέττα μου (έτσι λένε

την 18 μηνών κόρη μου). Τρέχω προς το νοσοκομείο. Καθ' οδόν προσεύχομαι. Οι γιατροί μου επιτρέπουν να τη δω για λίγο. Λίγες λέξεις, λίγα δάκρυα. Βρίσκω μια απόμερη γωνιά ...τώρα δεν μιλώ απλά στον Κύριο ...η καρδιά μου χτυπά δυνατά ...φωνάζω δυνατά προς Αυτόν. Το ζήτημα τώρα είναι προσωπικό μου. «Κύριε δείξε έλεος σε ΕΜΕΝΑ... φύλαξε το παιδί μου!».

Ποια είναι η διαφορά του πρώτου παραδείγματος από το δεύτερο;

Στο πρώτο κάνω ΕΡΓΟ. Όντως καλό και ευάρεστο μπροστά στον Θεό. Δεν το αρνείται κανείς, ούτε το υποτιμά.

Στο δεύτερο παράδειγμα όμως που πρόκειται για το παιδί μου, ΠΟΤΕ δεν περνά από το μυαλό μου ότι κάνω ΕΡΓΟ.

Γιατί;

Διότι το παιδί μου το ΑΓΑΠΩ! Μάλι-

στα θα ήμουν πάντα έτοιμος να θυσιάσω γι' αυτό. Δεν σκέφτομαι ότι κάνω ΕΡΓΟ. Βλέπετε... η Αγάπη είναι από τη καρδιά δεν σκέφτεται!

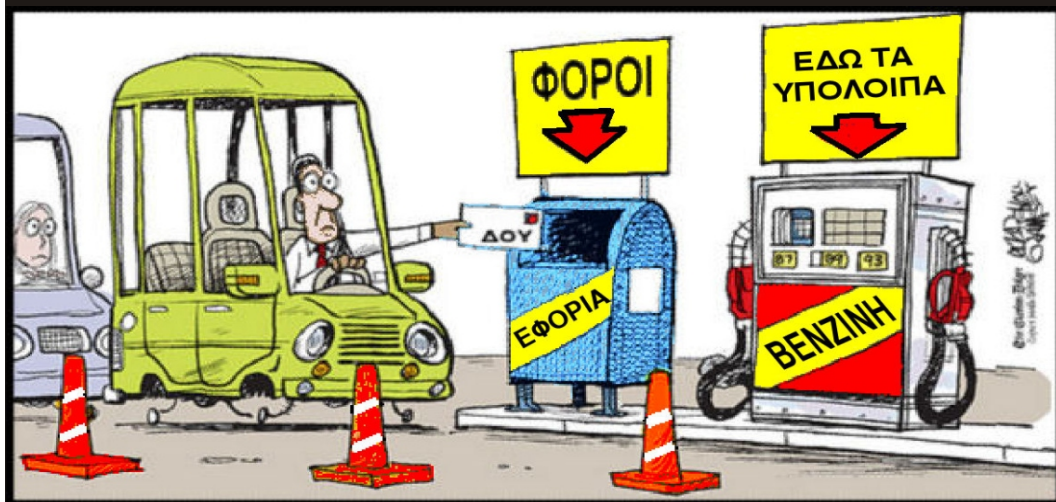
Δύσκολο; Δύσκολο όταν πρόκειται για άλλους. Αυτονόητο όμως όταν πρόκειται για το παιδί μας.

Ο Κύριος δεν ζητά το δύσκολο. Ζητά το αυτονόητο. Δεν θέλει ένα ΠΡΕΠΕΙ στο να αγαπάμε. Ζητά να αγαπάμε!

Τώρα καταλαβαίνω, πως πάντα μπροστά μου υπάρχει μια ανώτερη οδός, στην οποία έχω καλεστεί να περπατήσω.

Τώρα καταλαβαίνω λίγο καλύτερα το γιατί το «έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω» είναι η φράση πριν το μεγαλειώδες 13ο κεφ. στην Α' Κορινθίους. Μια φράση που μάλλον θα χρειαστεί ολόκληρη η ζωή μου για να την κατανοήσω τελείως. **Ή ίσως... η αιωνιότητα.** ❶

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ...

Είναι αυτό υμνωδία; [2]

Το άρθρο που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος σχετικά με τη σύγχρονη "λατρεία" των Διαμαρτυρομένων, προκάλεσε αρκετή συζήτηση –θετική και αρνητική– και επίσης την αίτηση διαγραφής μερικών (ευτυχώς ελάχιστων) από τους παραλήπτες του περιοδικού. Αυτό φανερώνει πως υπάρχει ακόμη περιθώριο για χρήσιμο αντίλογο απέναντι στις αυθαιρεσίες ορισμένων απόρων που με τον τρόπο τους διαμορφώνουν και επιβάλλουν ανορθόδοξες καταστάσεις στις δήθεν ονομαζόμενες "λατρείες".

Στη δημοσιογραφική έρευνα που κά-
νουμε παρακολουθώντας και ερμηνεύοντας όσα συμβαίνουν στο χώρο της "λατρείας" των Διαμαρτυρομένων στην εποχή μας, μεταφέρουμε εδώ κάποια δεδομένα που αντλήσαμε από "εκκλησίες πρότυπα" τις οποίες, δυστυχώς, μιμούνται όλο και περισσότερο και οι Διαμαρτυρόμενοι της χώρας μας, νομίζοντας πως έτσι θα "πλουτίσουν την πνευματική τους ζωή".

Να πώς περιγράφεται η "φιλοσοφία" μιας σύγχρονης "εκκλησίας" του εξωτερικού, που σε λίγο θα έχει το πιστό αντίγραφό της στη χώρα μας, αν δεν το έχει ήδη.

Πιστεύουμε ότι η εκκλησία θα έπρεπε να είναι η πιο συναρπαστική, ενθαρρυντική και ουσιαστική εμπειρία της εβδομάδας.

Γι' αυτό βρισκόμαστε σε ένα αμφιθέατρο 1200 καθισμάτων υψηλής τεχνολογίας, με θεατρικό φωτισμό, ήχο και video.

Γι' αυτό έχουμε μουσική αιχμής μαζί με δημιουργικά και συναφή μηνύματα που

μιλούν για τις προκλήσεις της καθημερινής ζωής.

Γι' αυτό το λόγο σχεδιάσαμε και κατασκευάσαμε ένα παιδικό θέατρο και χωριό με ένα πραγματικό πυροσβεστικό όχημα στον τοίχο, και πολλά περισσότερα!

Δημιουργούμε εμπειρίες υψηλής τεχνολογίας και πολυμέσων για ενήλικες και παιδιά, που έλκουν την προσοχή και δίνουν μια νέα και φρέσκια ματιά του τι σημαίνει να έχεις μια πραγματική σχέση με τον ζωντανό Θεό.

Οι φωτογραφίες που παρουσιάζουμε εδώ είναι από κάποια φιλμάκια που συνοδεύουν την ιστοσελίδα της εν λόγω εκκλησίας –δεν σημειώνουμε το όνομά της απλά και μόνο επειδή δεν είναι μοναδική αλλά μάλλον χρησιμοποιείται εδώ ως ένα "δείγμα" της αρρώστιας– και όσοι έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο μπορούν να δουν και ενδεικτικά φιλμάκια από ζωντανές "λειτουργίες-λατρείες" της εν λόγω "εκκλησίας".

Μα σε τι βλάπτουν όλα αυτά; Θα ρωτούσε κάποιος. Δεν είναι ωραία να περνάμε όμορφα στην εκκλησία, που επιτέλους είναι "το σπίτι του Θεού" και το δικό μας;

Είναι τούτη μια αντίληψη εντελώς διαφορετική από εκείνη των χριστιανών των άλλων εποχών, που επιδίωκαν να δημιουργήσουν κατάνυξη, ευλάβεια και μετάνοια στα άτομα που έμπαιναν στην εκκλησία. Σήμερα όμως εκείνο που κυριαρχεί είναι η διασκέδαση, η απόλαυση, το ψυχολογικό "ανέβασμα" ή "φτιάξιμο", λέξεις εντελώς ξένες με τη χριστιανική πραγματικότητα και το στόχο του ευαγγελίου, που είναι η συμμόρφωση μας όχι με το πνεύμα του κόσμου αλλά με τη νοοτροπία του Θεού και τον χαρακτήρα του Χριστού και την ανύψωσή μας σε άλλες σφαίρες, προς **«τα άνω, μη τα επί της γης»** (Κολ. 3/γ/2).

Η εκκλησία δεν μπορεί να είναι "τσίρκο" ούτε ντίσκο ούτε νάιτ κλαμπ. Η εκκλησία δεν είναι ο χώρος όπου "βρισκόμαστε" αναμεταξύ μας αλλά εκεί όπου **ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ** συναντούμε τον Θεό. Σήμερα

όμως πολλές εκκλησίες Διαμαρτυρομένων δεν έχουν λατρευτικές συνάξεις και μοιάζουν περισσότερο με χώρους διασκέδασης παρά τόπους λατρείας. Θα τολμούσαμε να πούμε πως αυτό είναι εκχυδαϊσμός της λατρείας αν μη τι χειρόν. Η εκκλησία δεν είναι το "καφενείο" της γειτονιάς ούτε το γυμναστήριο και το spa ή το κομμωτήριο της συνοικίας. Μια ονομαζόμενη "εκκλησία" στο Λος Άντζελες περιέχει εστιατόριο, ιδιωτικό θέατρο και σάουνες...

Η εκκλησία είναι ο τόπος όπου οι χριστιανοί μπορούν να ζήσουν εντονότερα τις εντολές: **«Χαίρετε μετά χαιρόντων και κλαίετε μετά κλαίωντων»** και **«Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε»** (Ρωμ. 12/ιβ/15, Γαλ. 6/ς/2).

Ευτυχώς για την ώρα οι περισσότερες είναι εντελώς διαφορετικές, όμως η μιμητική τάση που επικρατεί στη χώρα μας ιδιαίτερα μεταξύ της νεότερης γενεάς και κάποιον φιλόδοξων "ηγέτων" τείνει προς τα άκρα. Αλίμονο! **✚**

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (:)

«ΑΣΜΑΤΑ ΜΕΘΥΟΝΤΩΝ» ...ΚΑΙ ΚΛΗΡΟΣ

Διόλου δεν μας παραξένεψε η δήλωση του Αρχιεπισκόπου Κύπρου **κ. Χρυσόστομου** για τον αποβιώσαντα συνθέτη Μάριο Τόκα, ότι δήθεν «**ήταν ένας μεγάλος μουσικοσυνθέτης και με το ταλέντο του προσέφερε πολλά στην πατρίδα μας**», όπως δημοσίευσε η ΕΡΤ (<http://news.ert.gr/c/4/389809.asp>). Πάντως μια αναδρομή στα λόγια των τραγουδιών που μελοποίησε δείχνει πόσο περίεργη ήταν η σχέση του με τον "θεό" και τα "ιερά και όσια"...

Πριν από αυτόν, όμως, ο Οικουμενικός Πατριάρχης **κ. Βαρθολομαίος** έχει δώσει ρεσιτάλ "ευλογιών" σε κάθε είδους πορνο-άσματα, καθώς συστηματικά "ευλογεί" τους υποψήφιους για τη Eurovision (Ρουβάς, Παπαρίζου κ.λπ., και πιο πρόσφατα την αφελή ύπαρξη που ακούει στο όνομα "**Καλομοίρα**"... την οποία ο Πατριάρχης δέχθηκε και της έδωσε την ευχή του. Ιδού τι έγραψε ένα ειδησεογραφικό blog στη διεύθυνση mediaspotgr.blogspot.com.

«Ο οικουμενικός πατριάρχης εξήρε τις ικανότητες (ποιες απ' όλες;) της αοιδού, και δήλωσε ότι την καμαρώνει όταν την ακούει να τραγουδάει, και ότι θα την απολαύσουμε στο τελικό της διοργάνωσης.

Ποιος ξεφτιλίζει τι; Όλα στο βωμό της τηλεόρασης, της εύκολης και ηλίθιας προβολής, της απαξίωσης όλων όσων διαμορφώνουν τον πολιτισμό και την ηθική. Και όλα αυτά από έναν πνευματικό ηγέτη, τον ηγέτη της ορθοδοξίας.»

Δεν ξέρουμε τι τελικά ταιριάζει εδώ από τη λαϊκή φράση: το «**η σάρα και η μάρα**», ή «**...το κακό συναπάντημα**»; Μάλλον το δεύτερο θα λέγαμε.

Ήμαρτον Θεέ μου! ☹

Απαντώντας στην ερώτηση: «**Εκκλησία και εθνικά θέματα;**» σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «**Ελεύθερος Τύπος**» (13-4-08) ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου **κ. Ιερόθεος**, είπε μεταξύ άλλων:

«...εμείς οι Κληρικοί πρέπει να σκεπτόμαστε περισσότερο εκκλησιαστικά παρά πολιτικά. Η Εκκλησία είναι πάνω από τα έθνη και τις πατρίδες, χωρίς να τις καταργεί. Τελικά αποβλέπουμε σε μια αταξική κοινωνία, με την βίωση της εκκλησιαστικής και πνευματικής ζωής. Κάποτε θα καταργηθούν και τα έθνη και οι πατρίδες, θα παραμείνει μόνον η Εκκλησία.»

Πολύ σωστά λόγια, όμως τόσο ξένα προς την πραγματικότητα, αφού Ορθόδοξοι λαοί συχνά πολέμησαν μεταξύ τους (π.χ. Έλληνες με Βούλγαρους, Βούλγαροι με Σέρβους, Ρουμάνοι με Ρώσους κ.ο.κ.) και πάντα κάποιοι κληρικοί υπήρχαν πρόθυμοι να "ευλογήσουν" τα όπλα κατ' αλλήλων.

Μα και ανάμεσα στις ίδιες τις εθνικές "εκκλησίες", οι διαμάχες ποτέ δεν έπαυσαν. Για παράδειγμα όταν ύστερα από εθνικιστικές προσπάθειες που απέβλεπαν στη διαμόρφωση εθνικής συνεί-

δησης, αναγνωρίστηκε ως αυτόνομη η Βουλγαρική Εκκλησία με σουλτανικό φερμάνι του 1870, αυτό δεν έγινε αρχικά δεκτό από το Πατριαρχείο, που την κήρυξε ως σχισματική, όπως σήμερα συμβαίνει και με τη σχισματική "Εκκλησία της Μακεδονίας [FYROM]". Αλλά και η ανακήρυξη ως αυτοκέφαλής της ίδιας της Ελλαδικής Εκκλησίας έγινε με "ανορθόδοξο" τρόπο από την Βαυαρική αντιβασιλεία του Όθωνα και η Εκκλησία της Ελλάδος βρισκόταν σε κατάσταση σχίσματος για 17 ολόκληρα χρόνια ως το 1850. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί να "χωνέψει" το Πατριαρχείο και κάθε τόσο ανακινεί ζητήματα για τις μητροπόλεις των "Νέων Χωρών".

Και βέβαια οι διαμάχες ποτέ δεν έπαυσαν ανάμεσα στις εθνικές «εκκλησίες», όπως σήμερα που ο Πατριάρχης Μόσχας υποβλέπει τον Κωνσταντινούπολεως, οι δε Ελληνορθόδοξοι θρηνούν που το Πατριαρχείο Αντιοχείας πέρασε στους Άραβες και φοβούνται μήπως κάτι τέτοιο συμβεί και με εκείνο των Ιεροσολύμων...

Κατά τα λοιπά «πάντες αδελφοί εσμέν»... ☩

ΤΙ ΛΕΙΠΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ;

Στην ίδια συνέντευξη και στην ερώτηση: «**Τι λείπει από την Εκκλησία σήμερα;**» ο ίδιος ιεράρχης απάντησε:

«Η Εκκλησία είναι Σώμα Χριστού, έχει το πλήρωμα της Χάριτος και δεν της λείπει απολύτως τίποτε. Όταν φαίνεται ότι κάτι λείπει, αυτό πρέπει να αποδοθεί στους Κληρικούς, όταν δεν έχουν εκκλησιαστικό φρόνημα. Έτσι, αν κάτι λείπει από πολλούς ή μερικούς Κληρικούς σήμερα είναι το

ιεραποστολικό φρόνημα, το θυσιαστικό ήθος, το ομολογιακό πνεύμα και η ποιμαντική διακονία, όταν οι ίδιοι εκκοσμικεύονται και συμπεριφέρονται σαν κοσμικοί ηγέτες. Πολλοί θέλουν να ζουν ΑΠΟ την Εκκλησία, να λαμβάνουν αξιώματα, θέσεις, εξουσία οικονομικές απολαβές και δεν θέλουν να ζουν ΓΙΑ την Εκκλησία. Αυτό κοστίζει και δημιουργεί προβλήματα και στην Εκκλησία και στην κοινωνία.»

Αυτή τη φορά δε μπορούμε παρά να συμφωνήσουμε με τη διαπίστωση του κ. Ιερόθεου, η οποία μάλιστα ξεπέρασε τα όρια της Ελληνορθόδοξης εκκλησίας. Ανάλογα "συμπτώματα" απαντώνται και σε

όλες τις άλλες εκκλησίες, οργανώσεις ή παρατάξεις, ανεξαρτήτως δόγματος, αφού οι άνθρωποι από το ίδιο χρώμα είμαστε πλασμένοι. **Δυστυχώς!** ❶

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΗΡΘΕ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙ!

Αναφορικά με όσα γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος, σχετικά με την περιγραφή της "κόλασης" από έναν άνθρωπο με, χωρίς άλλο, διεστραμμένο μυαλό, υπενθυμίζουμε τι γράφαμε σε προηγούμενα τεύχη μας:

Το κήρυγμα του Ευαγγελίου περιέχει ένα μείγμα αντίθετων μηνυμάτων. Μας μιλά για αιώνιες ουράνιες ευλογίες, αλλά και αιώνιες κρίσεις. Μας μιλά για αιώνια ζωή, αλλά και για κόλαση και αιώνιο θάνατο. Μας μιλά για σωτηρία, αλλά και για κρίση. Μας μιλά για έναν Θεό αγάπης και ελέους, αλλά ταυτόχρονα και για έναν Θεό – δίκαιο κριτή. [Ιούλιος 2001]

Επίσης έχουμε γράψει:

«**Ο Υιός του Ανθρώπου δεν ήλθε να απολέση ψυχάς ανθρώπων, αλλά να σώση**» (Λουκ. 9/θ/56). Στο χωρίο αυτό ο Κύριός μας εξηγεί μια πραγματικότητα που ελάχιστα έχει γίνει κατανοητή από τους εκκλησιαστικούς ανθρώπους και τους οπαδούς τους.

Πολλοί σήμερα με τα εκφοβιστικά κηρύγματα που κάνουν από τους άμβωνες και τα έντυπά τους, μιλώντας συνεχώς για κόλαση και βάσανα, για απειλές και τρομοκρατία, παρουσιάζουν τον Θεό και τον Υιό Του να χαίρονται όταν βλέπουν ανθρώπους να βασανίζονται επειδή δεν φρόντισαν να ενταχθούν στο δικό τους θρησκευτικό σύστημα ή έκαναν κάποια επουσιώδη ηθική ή θρησκευτική παράβαση, και φορτώνουν έτσι ενοχές δημιουργώντας προϋ-

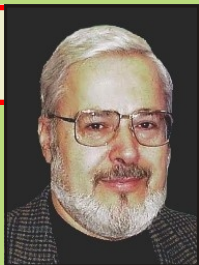
ποθέσεις για εξαρτήσεις από συστήματα ή πρόσωπα.

Αντίθετα ο Κύριος εξηγεί πως η δική Του πρόθεση **δεν ήταν και δεν είναι να καταστρέψει, αλλά ΝΑ ΣΩΣΕΙ**. Αποκαλυπτικό εν προκειμένω είναι το γεγονός ότι ενώ σε όλους σχεδόν είναι γνωστό το χωρίο Ιωάν. 3/γ/16, από τη συνομιλία του Χριστού με τον Νικόδημο, ελάχιστοι γνωρίζουν ή προσέχουν καν το αμέσως επόμενο χωρίο 17, όπου ο Κύριος βεβαιώνει σχετικά με την αποστολή Του ότι «**δεν [Τον] απέστειλεν ο Θεός εις τον κόσμον διά να κρίνη τον κόσμον, αλλά διά να σωθή ο κόσμος δι' αυτού**».

Συμπληρωματικά με τα παραπάνω ο απόστολος Παύλος θα τονίσει με ιδιαίτερη έμφαση: «**Ο Ιησούς Χριστός ήλθεν εις τον κόσμον διά να σώση τους αμαρτωλούς, των οποίων πρώτος είμαι εγώ**» (Α' Τιμ. 1/α/15). Και είναι σημαντικό να προσέξουμε πως τούτο το λόγο ο Απόστολος του Χριστού τον χαρακτηρίζει, όχι αναίτια, «**πιστό και πάσης αποδοχής άξιο**».

[Ιανουάριος 2007]

Η Αγία Γραφή είναι αρκετή για να δια φωτίσει τον πιστό σε ό,τι έχει ανάγκη να γνωρίζει, κυρίως όμως για όσα αφορούν την ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΧΕΤΙΚΕΣ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΤΟΥ προς τον Θεό και τους ανθρώπους. Οι αιρέσεις, αντίθετα, τις περισσότερες φορές αναφέρονται σε πράγματα που αφορούν άλλους κόσμους και άλλες εποχές. Όπερ η σύγχυση και η πλάνη. ❶

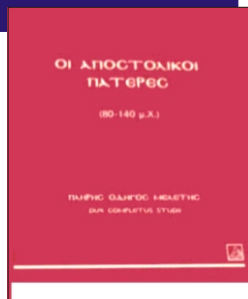

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ (2)

Επιπρόσθετα σε όσα γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος σχετικά με το θρησκευτικό Τύπο στη χώρα μας, θεωρούμε ενδιαφέρον να προσθέσουμε ότι αμέσως μετά το θάνατο του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου, έπαυσαν να εκδίδονται όχι μόνο το μηνιαίο περιοδικό **"ΤΟΛΜΗ"** αλλά και το ηλεκτρονικό πληροφοριακό δελτίο **«Πρόναος»**, που κυκλοφορούσε κάθε Τρίτη και Παρασκευή μέσω διαδικτύου. Οι αλλαγές αυτές προφανώς οφείλονται στην αλλαγή στο περιβάλλον του κ. Ιερώνυμου, αφού ο νέος Αρχιεπίσκοπος έχει εντελώς διαφορετικό επικοινωνιακό προφίλ από τον προκάτοχό του. Αναμένουμε τι τέξεται η επιούσα...

ΟΙ "ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ" ΠΑΤΕΡΕΣ

Από τις εκδόσεις «Όρος» μας έστειλαν έναν ογκώδη τόμο που είναι ο πρώτος μιας σειράς με έργα των ονομαζόμενων "Αποστολικών Πατέρων" που οι εκδότες ανέλαβαν να παρουσιάσουν θέλοντας να κάνουν προσπάθεια να φέρουν τα αρχαία αυτά κείμενα στο σύγχρονο Έλληνα. Σε παράλληλη παράθεση παρουσιάζουν αρχαίο κείμενο με δική τους μετάφραση και διάφορα χρήσιμα πληροφοριακά στοιχεία και ερμηνευτικές υποσημειώσεις, που όμως δεν είναι απαλλαγμένα από το υποκειμενικό στοιχείο μιας συγκεκριμένης εκκλησιολογικής/δογματικής άποψης.

Δεν ανήκει σ' εμάς να κρίνουμε την επιτυχία της προσπάθειας, από τη μελέτη μας όμως διαπιστώσαμε πόσο γρήγορα **ΔΙΑΒΡΩΘΗΚΕ** το Ευαγγέλιο του Χριστού και το γνήσιο αποστολικό μήνυμα, αφού τα κείμενα αυτά περιέχουν **και εξωβιβλικές ιδέες** που όχι σπάνια χρησιμοποιήθηκαν για την επιβολή συστημάτων και πρακτικών αντίθετων με τη διδαχή της Καινής Διαθήκης, εξυπηρετώντας ιδιοτελείς σκοπούς. Εντούτοις θα ήταν χρήσιμο για κάθε σοβαρό ερευνητή των εκκλησιαστικών πραγμάτων να μελετήσει το εν λόγω έργο. Επισημαίνουμε ωστόσο ότι τα κείμενα που παρουσιάζονται (Κλήμης Ρώμης, Παπίας, Ιγνατίος, Διδαχή Αποστόλων, Ποιμήν κ.λπ.) δεν είναι θεόπνευστα και γι' αυτό δε μπορούν να σταθούν πλάι στις Άγιες Γραφές ούτε είναι ασφαλές θεμέλιο για τη δόμηση της εκκλησίας και της πνευματικής ζωής των αληθινών χριστιανών.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να μάθουν περισσότερα στην ιστοσελίδα των εκδότων: www.orospublications.gr

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

...ε, όχι και για εμάς!!!

Δεν είναι σπάνιο να κρίνεται ο «ΤΥΧΙΚΟΣ» επειδή τόλμησε να εκφέρει γνώμη ή κρίση σε βάρος κάποιων προσώπων ή κύκλων, λες και αυτοί δικαιούνται "αουλίας"...

Με τέτοια νοοτροπία μας τηλεφώνησε πρόσφατα κάποιος αναγνώστης από νησί των Κυκλάδων, παραπονούμενος επειδή με όσα γράψαμε εκθέταμε το δικό του δόγμα απέναντι στους ετερόδοξους που υπάρχουν στο νησί του.

Τέτοια αντίληψη δεν ταιριάζει με το δικό μας σκεπτικό, γι' αυτό και αναφερόμαστε χωρίς προσωποληψία και χωρίς προκατάληψη για τους διάφορους χώρους ή πρόσωπα και όταν κάτι είναι ανάρμοστο ή όταν κάτι είναι επαινετό, είναι τέτοιο για οποιονδήποτε το έχει πει ή το έχει κάνει.

Για τούτο δεν διστάζουμε να προβάλ-

λουμε κάτι καλό, ακόμη κι αν το έχει πει "ο πάπας της Ρώμης", όπως επίσης δεν διστάζουμε να καυτηριάσουμε κάτι κακό, ακόμη και αν το έχει πει "ο πάπας της Ρώμης"... Εσείς τώρα, όπου "πάπας της Ρώμης" μπορείτε να σκεφτείτε οποιονδήποτε "πάπα" ή "παπά", "αιδεσιμότατο" ή "ιεροκήρυκα", "εκδότη" ή "συγγραφέα", "Ορθόδοξο" ή "Ευαγγελικό" ή "Ρωμαιοκαθολικό", ή οτιδήποτε άλλο περνάει από το μυαλό σας.

Λυπούμαστε, λοιπόν, αν κάποιοι δυσανασχετούν όταν οι πράξεις ή τα λόγια τους αναφέρονται και σχολιάζονται από τις σελίδες του «Τ». Αλλά το παιχνίδι που θέλει **να μιλάμε για τους μεν αλλά να σιωπούμε για τους δε**, εμείς δεν μπορούμε και δεν πρόκειται να το παίξουμε, ακόμη και όταν κάποιος θα επιχειρούσε "να μας βάλει πιπέρι στο στόμα ή να μας τραβήξει το αυτί"... **Τ**

